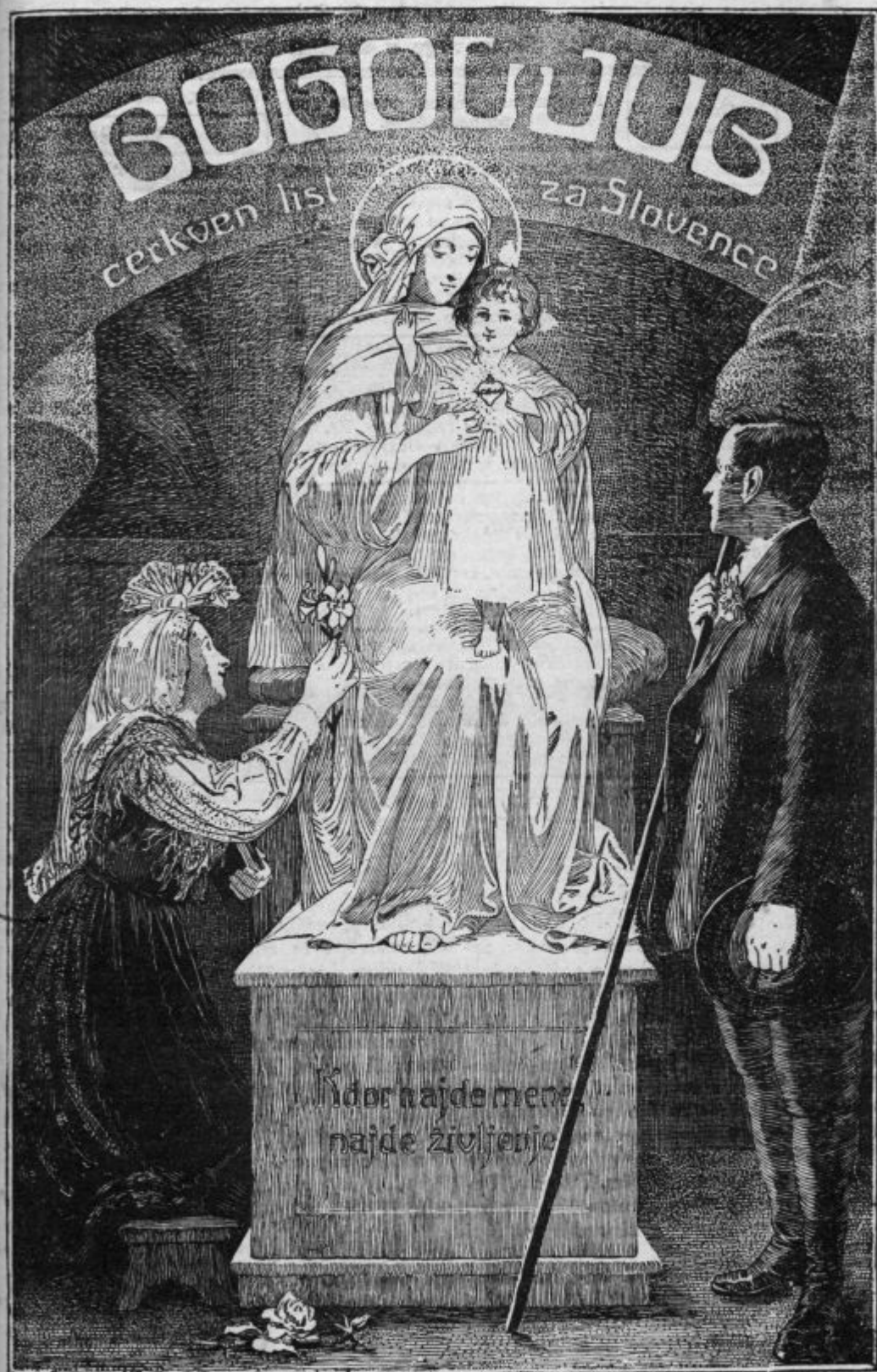




Koledar za junij 1918.

Namen apostolstva molitve za junij, določen od sv. Očeta:
Kraljestvo presv. Srca Jezusovega v družini in človeški družbi.

Dnevi		Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				ljublji. škof.	lavant. škof.
1	Sobota	Juvencij	Gorečn. za sv. vero, — Ugod. vreme	Lj. Uršulin.	Sv. Anton v Slov. gor.
2	Nedelja	Marcelin	Naši ranjenci in vjeti vojaki	Škocijan p. M.	Ljutomer
3	Poned.	Klotilda	Zgradbe in poprave hiš božjih	Soteska	
4	Torek	Franc. Kar.	Odvrnitev kuge, lakote in vojske	Škocijan p. T.	Sv. Jurij na Ščavnici
5	Sreda	Bonifacij	Katoličani na Nemškem	Ježica	
6	Četrtek	Norbert	Polsko in Ukrajina	Mirna peč	Sv. Peter pri Radgoni
7	Petek	Srce Jezus.	Pravo češč. presv. Srca Jezusovega	Planina p. V.	
8	Sobota	Medard	Cerkvene razmere na Francoskem	Grčarice	Kapela
9	Nedelja	Primož	Zadostilno sv. obhajilo	Ajdovec	
10	Poned.	Marjeta kr.	Mir in edinost med kršč. vladarji	Črni vrh p. Id.	Sv. Križ pri Ljutomeru
11	Torek	Barnaba	Misijonarji med neverniki	Lučine	
12	Sreda	Janez F.	Duhovnije brez pastirjev	Vrhpolje p. V.	Mala nedelja Verzej
13	Četrtek	Anton Pad.	Ljublj. knezošk.; redovi sv. Fr.	Štanga	
14	Petek	Bazilij	Grško-kat. cerkev v Ukrajini	Št. Vid p. Zat.	Marenberg
15	Sobota	Vid	Edin. in ljub. med kranj. duhov.	Št. Vid p. Lj.	
16	Nedelja	Franc. Regis	Domači misijoni; divji zakoni	Št. Vid p. Vip.	Remšnik
17	Poned.	Adolf	Pijanci in zapravljevci	Topla reber	
18	Torek	Feliks	Zaupanje v božjo previdnost	Št. Vid p. Cir.	Brezno
19	Sreda	Julijana	Avstrijska cesarska hiša	Želimlje	
20	Četrtek	Silverij	Notranje kršč. življ. in mišljenje	Preserje	Muta
21	Petek	Alojzij	Šolska mladina in bogoslovci	Kovor	
22	Sobota	Ahacij	Idrija in njeni rudarji	Škofja Loka	Pernice
23	Nedelja	Eberhard	Srečni konec vojske in vrnit. voj.	Trata	
24	Poned.	Janez Krst.	Duh prave pok.; družbe treznosti	Preska	Sopota
25	Torek	Viljem	Edinost med kat. strankami	Zasip	
26	Sreda	Janez in Pav.	Cerkev sv. Jožefa; skopuhi	Vojsko	Šmarje
27	Četrtek	Hema	Koroško in družba sv. Mohorja	Dragatuš	
28	Petek	Leon II.	Duh prave pokor. do cer. poglav.	Črnomelj	Sv. Jurij ob južni želez.
29	Sobota	Peter in Pav.	Sv. Oče in rimsko vprašanje	Lj. sv. Peter	
30	Nedelja	Sp. sv. Pavla	Trdovr. grešn.; vsi v juniju umrli.	Radeče	Ponikva

Odpustki

za mesec junij 1918.

1. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

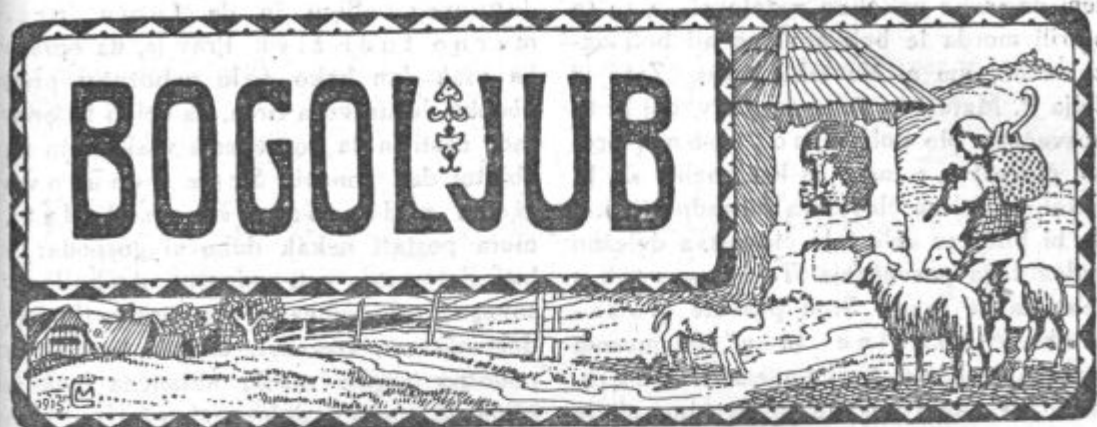
2. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

7. Petek, prvi v mescu. Praznik presv. Srca Jezusovega. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega dvakrat; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvakrat pod pogoji kakor včeraj; d) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega, pod navadnimi pogoji; e) udom apostolstva molitve; f) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

11. Torek. Sv. Barnaba. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Četrtek. Sv. Anton Padovanski. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 19. dan.



Srce Jezusovo — kralj in središče vseh src.

Mesec rožnik, za majnikom najlepši mesec leta, je posvečen češčenju najblažjega Srca Jezusovega.

»Bogoljub« vas je že v 1. številki letošnjega leta seznanil z neko novo pobožnostjo do Srca Jezusovega. To je slovesno posvečenje družin Jezusovemu Srcu. Ker je pa treba dobro stvar večkrat povedati in priporočiti, da se enkrat prime, zato se danes, ko nastopamo mesec Jezusovega Srca, povrnimo k tej novi pobožnosti pa jo razložimo prav razločno.

Odkod in zakaj ta nova pobožnost?

To posvečenje razširja po katoliškem svetu neki poseben apostol, ki mu nakratko pravijo Pater Matej. Ta je doma v Južni Ameriki. Tam je zbolel, potem je prišel zdravja iskat v Evropo. Na Francoskem v Pare-le-monialu, v svetišču, kjer se je Jezusovo Srce razodelo blaženi Marjeti Alakok, — v cerkvi, katero smo bili obiskali ravno pred desetimi leti tudi slovenski lurški romarji, — tam se je začutil naenkrat zdravega. Ko se je pa vsled takó nenadnega ozdravljenja skušal Bogu dostojno zahvaliti, se je v njegovem hvaležnosti polnem srcu — takoj tam v svetišču — vnela želja, da bi ves svet napolnil z ljubeznijo do Jezusovega Srca.

Podal se je v Rim do sv. očeta Pija X. in prosil, da bi smel hoditi po svetu in užigati med ljudmi ljubezen do Jezusovega Srca s tem, da bi se družine temu presvetemu Srcu posvečevale. Dobil je od sv. očeta ne le dovoljenje, ampak tudi pohvalo in spodbudo, da naj to le gotovo stori. — Kakor Pij X. takó pa tudi sedanji sv. oče Benedikt z vsem poudarkom priporočajo to novo pobožnost, posvečenje krščanskih družin Jezusovemu Srcu.

Zakaj pa naj bi se družine posvetile presvetemu Srcu?

Vprašajmo se najprej, kaj pomeni beseda, ki jo tolikokrat rabimo: posvetiti se? Posvetiti se komu, se pravi »zapisati se mu z dušo in telesom«, izročiti se mu, sebe, svoje bitje in žitje, svoj čas, svoje zmožnosti in svoja dela, vdi-njati se mu, stopiti v njegovo službo in služnost, zanj živeti, delati, trpeti, in če bi bilo treba zanj tudi v smrt iti.

To približno pomeni: posvetiti se.

Sv. oče Leon XIII. so že leta 1900. posvetili Jezusovemu Srcu vse človeštvo. To je bilo lepo in pomenljivo dejanje. A to posvečenje je le splošno. Mnogi izmed tega Jezusovemu Srcu posvečenega človeštva niso pri tem nič sodelovali, se za to tudi niso nič zmenili in zato nimajo pri tem posvečenju nič deleža. Drugi so pri

tem dejansko nekoliko sodelovali, a so to storili morda le bolj površno ali bolj nezvestno; jim ni šlo tako zares. Zato je želja P. Mateja in želja papežev, naj bi to posvečenje šlo bolj v podrobno, prešlo človeštvu v meso in kri, razlilo se, bi rekel, po telesu človeštva do zadnje žilice, da bi bilo res celo telo človeštva deležno sadov tega posvečenja. To se pa zgodi s tem, da se presv. Srcu posvete posamezne družine in v posameznih družinah tudi vsi posamezni ljudje. In to ne samo nekako nezvestno ali le napol zavestno, ampak s polno zavestjo, s popolnoma prosto voljo, s celim srcem in najboljším namenom.

Kako se pa to posvečenje izvrši?

Izbere se primeren dan: ali kak praznik ali rojstni ali godovni dan očeta ali matere ali dan poroke obeh ali katerikoli dan, — na dnevu nazadnje ni toliko ležeče. Zjutraj gredo vsi udje družine k sv. maši in k sv. obhajilu. V hiši, v sobi, v kateri večinoma prebivajo, obesijo na steno na odlično mesto lepo podobo ali postavijo kip Jezusovega Srca, ki potem na onem mestu vedno ostane. Če v hiši že imajo lepo podobo Jezusovega Srca, jim ni treba v ta namen kupovati nove podobe. — Izrečno se poudarja, da podoba križa, ki mora imeti tudi častno mesto v hiši, naj se ne umika podobi Jezusovega Srca.

Ako more družina dobiti za to posvetitev v hišo kakega duhovnika, je prav, da duhovnik izvrši posvetitev: ima kratek nagovor, blagoslovi podobo in moli naprej posvetilno molitev. Ako ne, naj družina to opravi sama. Podoba se lahko blagoslovi ob drugi priliki, nagovor odpade, ali se namesto njega kaj primernega bere, posvetilno molitev pa moli naprej očegospodar ali kdorkoli ali pa vsi naenkrat. Če znajo, zapojejo tudi kako pesem v čast Jezusovemu Srcu.

Glavno pa je to, da se družina zaveda, da s tem enkratnim posvečenjem še ni vse opravljeno, marveč da se tega vedno zaveda, da je posvečena

Jezusovemu Srcu in da temu primerno tudi živi. Prav je, da opravlja vsak dan kako malo pobožnost pred podobo Jezusovega Srca, da sploh to Srce rada časti in da posvečenje vsako leto na obletni dan ponovi. Srce Jezusovo mora v družini res zavladati, mora postati nekak duhovni gospodar v hiši. Zato mora veti v družini duh Jezusovega Srca: ljubezen, mir, potrpežljivost, dobrotljivost, treznost, čistost, skrbna in pobožna vzgoja otrok, natančna pokorščina do staršev, duh pobožnosti in duh strahu božjega. Udje družine morajo biti prijatelji Jezusovega Srca ter ga radi obiskovati živega v cerkvi ter radi prejemati v svetem obhajilu.

• • •

Pri nas se ta pobožnost še ni pričela vpejlati. Upamo pa, da se bo vkratkem pričela. V Mariboru že tiskajo posebno knjižico, ki bo to pobožnost natančneje razložila. Pa tudi na Kranjskem se nekje pripravlja taka knjižica.

Nekateri hočejo imenovati to pobožnost »vstoličenje«¹ Jezusovega Srca. Ta beseda pa ne bo dobra. In sicer iz dveh vzrokov. Prvič tudi v nemškem besede »Thronerhebung«² niso odobrili. Sv. oče ne pozna besede »intronizacija«, kar naj bi pomenila beseda »vstoličenje«, marveč imenujejo to le »slovesno posvečenje«. Drugič je pa tudi beseda »vstoličenje«³ jako slaba beseda za »intronizacijo«. Ne na stol, ampak na prestol naj bi se dvignilo Jezusovo Srce v družini. Dokler torej ne dobimo kake bolj primerne besede, ostanimo pri »slovesnem posvečenju«⁴.

• • •

Iz spodaj povedanega, zlasti iz zadnjega odstavka, pa razvidite, da je to posvečenje res velikega pomena — ako se namreč ne opravi samo po vnanje, ampak v duhu in v resnici. To posvečenje mora imeti velik vpliv na vse življenje dotične družine in vseh njenih udov. Jezusovo Srce in njegov duh mora zavladati v družini. Zato je sv. očetu in P. Mateju toliko na tem, da bi se ta pobožnost vpeljala povsod. Če bi se prav veliko krščanskih družin na ta način posvetilo, potem bi postalo Jezusovo Srce res kralj in središče vseh src.

Mnogo tisočev družin po katoliškem svetu si je na ta način že izbralo Jezusovo Srce za svojega kralja in središče svojega življenja. Ali med Slovenci ne

bomo dovolili božjemu Srcu, da zakraljuje med nami? Naj bi tudi med nami bilo Jezusovo Srce središče vseh src in duhovni kralj naše svobodne domovine!

Poziv častilcem presv. Srca Jezusovega.

Štiri leta skoraj že divja krvava vojna z vsemi svojimi strahotami. Vedno še teče kri v potokih, vedno še umirajo stotisoči na raznih bojiščih in se zvijajo ranjenci v svojih bolečinah. Zmiraj še jadikujejo vdove in jokajo sirote ter umirajo vsled lakote. Svet zdihuje in stoka pod strašnim jarmom svetovne vojne, preti pod njim izhirati, pa se ga vendar otresti ne more. In še nikjer ni znamenja, ki bi nam moglo napovedati skorajšnji konec.

Bliza se junij, mesec presv. Srca Jezusovega. Katero srce na svetu je kdaj bolj ljubilo mir kakor to? Saj nam je vendar ono prineslo mir iz nebes na svet, mir in spravo z razžaljenim Bogom. Pred Jezusom svet miru ni poznal. Pri njegovem rojstvu pa pojejo angeli pesem miru. Kako mirno zavrača Zveličar, kralj miru, svoje sovražnike, ki ga tako grdo napadajo in psujejo! Celo v stran jim gre, ko se vedno bolj razburjajo radi njega, vse iz ljubezni do miru. Kako mirno prenaša vsa nečuvana zasramovanja v svojem trpljenju! »Ko so ga preklinjali, ni klet, ko je trpel, ni pretel.« (Petr. 2, 23.) »Blagor mirnim, zakaj otroci božji bodo imenovani,« tako uči. Poslednji njegov opomin apostolom pri zadnji večerji je opomin k miru in edinosti. »To sem vam povedal,« tako jim pravi, »da bote imeli mir v meni.« (Jan. 16, 33.) Prvi njegov pozdrav na velikonoč po vstajenju je pozdrav miru. »Mir vam bodi!« »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam,« tako kliče apostolom; »ne kakor ga daje svet, ga vam dam jaz.« (Jan. 14, 27.)

Ne, svet nam miru dati ne more, ker ga sam nima, kajti »brezbožniki nimajo miru.« (Iz. 48, 22.) »O miru govore s svojim bližnikom, v njih srcu pa je hudobija,« pravi psalmist (Ps. 27, 4). Da, dolgo nam

svet že govori o miru, dolgo nam že obeta, a dati ga nam le ne more. Zavoljo tega moramo iskati miru nekje drugod, iskati pri Njemu, ki nam ga je iz nebes na zemljo prinesel, pri Zveličarju, pri njegovem najmiroljubnejšem Srcu, ki je bilo vselej za mir tako vneto.

Da k Srcu Jezusovemu se moramo zateči in ga prositi miru, posebno prihodnji mesec, ki je Njemu posvečen. — Koliko ofenziv je bilo že v tej vojski! Kdo jih šteje? Napravimo še mi, častilci presv. Srca, ofenzivo, pa ne v prelivanje krvi, ampak ofenzivo najsvetejšemu Srcu! Zberimo tudi mi ta mesec mogočno armado, armado molilcev, in peljimo jo k presv. Srcu, oblegajmo ga s svojimi prošnjami za mir in ne odjenjajmo prej, dokler ga ne premagamo, dokler nas ne usliši. Saj nas Jezus sam kliče: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi«; kliče nas njegov namestnik na zemlji, sv. oče Benedikt XV., ki toliko priporoča in prosi za mir.

Ali kakšnega orožja pa naj se poslužujejo vojaki te armade, s katerim naj si izvojujejo mir? To bodi seveda orožje molitve in dobrih del! Kaj pa naj storijo, da se bo njihova ofenziva tudi srečno končala, da dosežejo zaželjeni mir? Vsakdo, kdor se želi priklopiti tej armadi, naj 1. vsak dan v mesecu moli za mir litanije presv. Srca Jezusovega in naj večkrat na dan vzdihne: »presveto Srce Jezusovo, naš mir in naša sprava, daj nam že kmalu svetovni mir!« — 2. Naj vsaj vsako nedeljo in vsak praznik v mesecu, če je mogoče, tudi vsak petek ali pa večkrat v tednu, prejme sv. obhajilo in ga daruje Bogu v dosego miru! — 3. Naj si v čast presv. Srca vsak petek naloži majhno pokoro, n. pr. post ali kaj

drugega. Če je le količkaj mogoče, naj se cel mesec zdrži alkoholnih pijač, naj delo, skrbi in križe vsakega dne daruje po rokah Marijinih presv. Srcu, in sicer vse z namenom, doseči od Njega toli zaželeni mir! — 4. Naj v ta namen vsak teden enkrat da primerno miloščino, bodisi v živilih ali denarju, ali obrne kaj v dobre namene! — 5. Splošno naj se potrudí, da posebno ta mesec v samozatajevanju in nedolžnosti srca služi božjemu Srcu ter mu tako zadostuje za žaljenja od strani nepoboljšljivega sveta!

To bodi torej naša ofenziva. Naše orožje: molitev, zatajevanje in dobra dela; naša moč in naš up: prežlahtno Srce Jezusovo, naš cilj: svetovni in pravični mir.

Obenem pa naj bo ta molitev obrnjena tudi za srečno bodočnost naše jugoslovanske domovine. Navdušenje za našo samostojno državo vlada povsod; vsi smo se izjavili in podpisali zanjo. A tudi tukaj, kakor povsod je vse ležeče na božjem blagoslovu. Blagoslov božji pa si je treba izprositi. Za to naj velja

ta naša pobožnost tudi temu za nas prevažnemu namenu. Naj bi Srce Jezusovo se nas tudi v tem oziru usmili in nam po teh strašnih homatijah naklonilo malo počitka na toplem solncu. Naj bi našemu toliko trepečemu narodu dalo tako bodočnost, ki bi bila ugodna za našo časno in večno srečo.

Sedaj pa, dragi bralci Bogoljubovi, na delo! Nihče ne sme izostati, vsak naj se pridruži tej ofenzivi! Pa ne zadovolji se sam s seboj! Vsakdo pridobivaj še druge! Veliko nas mora biti. Armada naša bodi silna! Ne gre se namreč za malenkost; gre se za veličastni cilj, za svetovni, za sporazumni mir, za najprisrčnejšo željo sv. očeta; gre se za to, da se ustavi že enkrat to grozno krvoprelitje, da utihne jokanje vdov in sirot, gre se za največjo blaginjo celega človeštva. Kdo bi tu ne bil zraven, kdo bi tu rad ne sodeloval? Zato prihodnji mesec vsi v armado molilcev za mir, v armado pod zastavo presv. Srca! Skupna, prisrčna molitev oblake predere. Z neomajnim zaupanjem k božjemu Srcu!

Župnik J. S.

Evharistični trenutki.

O, to so tisti, nepopisno srečni,
ko duša pred ciborijem kleči,
ko vsaka mojih misli v svetem ognju
kot žarna večna luč pred Njim gori;
ko vsaka želja kakor v morju kaplja
v navzočnost Jezusovo se potaplja.

Bo hipi, ko ljubezen moja trka
na ječo evharistično, na božji hram:
»Odprí mi, Jezus, prišla sem te ljubít,
tolazít te, ker sam si, tako sam.
Ljubezen moja tebi v zadostilo,
na srca vsa bi moje te ljubilo.«

Trenutki so: Pri Jezusu sem sama,
ne vidim več oltarja pred seboj,
ne vidim hostije deviškobeke,
on sam, Neskončni, Večni pred menoj;
v odprto rano sipljem mu radosti,
z višav se spušča v dušo raj sladkosti.

Nebeški hipi! Hostija je moja...
na mojih ustnih evharistični je Dar,
monštranca živa, tempelj sem Gospodov,
srce ob srcu, s Stvarnikom je stvar.
Do zemlje so nebesa se nagnila,
ljubezen dvoje brezden je strnila...

Trenutki evharistični, trenutki sveti,
blesteče luči mojih zemskih dni,
v vas Njega srečam, gledam in uživam,
ki sam, edini dušo umiri.
O zemski čas, med tvojimi utripi
najlepši evharistični so hipi.

M. Elizabeta.



Ni preveč!

Kaj pa? Poljubiti tla pred Najsvetejšim.

Po končani božji službi, ko se je cerkev že izpraznila, grem po cerkvi doli proti velikim vratom. Sredi cerkve med klopmi kleči na tleh in moli prav pobožno še par vojakov, — pri nas nenavadna prikazen. Ti pa niso Kranjci, sem si mislil, to se jim takoj vidi. »Kdo in odkod ste?« »Poljaki,« odgovore. — Ko končajo svojo molitev, preden se dvignejo, se sklonijo z glavo do tal, poljubijo tlak, potem šele se vzdignejo in spoštljivo odidejo.

Da, to je vedenje, ki se spodobi pred Najsvetejšim! To priča o živi veri in zavesti božje pričujočnosti! Kako žalostno pa je večkrat gledati naše možake, fante in fantaline v cerkvi, večkrat pa tudi ženske! Manjka jim vere, namreč žive, globoke vere; tiste vere, ki človeka prešinja z živo zavestjo, s kom da ima v cerkvi opraviti; vere, ki ga napolnjuje s svetim strahom in globokim spoštovanjem pred neskončnim Bogom.

Poljubiti tla pred Najsvetejšim — to se pri nas sploh nikdar ne vidi. Ali pa je to preveč spoštovanja in poniževanja pred božjim Veličanstvom? »Ne bližaj se in sezuj svoje čevlje, kajti mesto, na katerem stojiš, je sveta zemlja.« Te besede, ki jih je govoril sam Bog iz gorečega grma Mojzesu, veljajo o vsaki cerkvi, kjer se hrani presveto Telo Gospodovo. Kar pa je svetega ali kar nam je zelo pri srcu, temu večkrat skazujemo svoje češčenje in ljubezen s poljubljanjem. Ko bi se torej mogla ta navada tudi pri nas vpeljati, bi jo bilo le iz srca pozdraviti. — Po nekaterih redovih je poljubljanje tal ob gotovih časih predpisano. Celo zjutraj, ko vstanejo, in zvečer, predno se vležejo, poljubijo tla, z obrazom obrnjenim proti tabernakelju. Prvi in zadnji pozdrav in poljub velja njemu, ki tam prebiva noč in dan.

Pa še nekaj drugega se je opazilo sempatije pri Poljakihi. Namreč da so molili s telesom in obrazom, sklonjenim do tal. Ista prikazen se vidi v Lurdu pri procesijah z Najsvetejšim. Tudi to ni nikaka pretirana pobožnost, kakor bi kak posvetnjak mislil in rekel. Saj beremo v skrivnem razodetju sv. Janeza, da je videl ta zamaknjenec božji nebeške starešine na ta način moliti pred božjim prestolom. V cerkvi pa je v navadi ta način molitve na veliki petek, veliko soboto in binkoštno soboto, ko duhovniki molijo ležeč na oltarnih stopnjicah. — Ker pa, oziroma dokler pa ne postane pri nas navada, na ta popolnoma primeren način skazovati češčenje Najsvetejšemu, bi zaenkrat ne kazalo posamezniku kaj takega javno storiti, da ne vzbuja preveč pozornosti. Če si pa sam s svojim Bogom, pa — posebno če imaš kako posebno prisrčno zadevo Bogu priporočiti — kdo ti more braniti, da ga počastiš tudi po vnanje kar najspoštljivejše in najponižnejše moreš?

Ako pa kaj takega storiš, ne smeš si misliti, kako si ponižen in pobožen. Taka domišljavost bi ti namreč pokvarila vse, kar s tem dobrega storiš. Kajti to je čisto lahko storiti; za to ni potreba nobene posebne duševne moči ali premagovanja. Koliko si ponižen, pokažeš takrat, če znaš tiho in vdano prenesti, kadar te žaliyo, ti krivico delajo in te preganjajo. Duševno moč pa pokažeš takrat, kadar znaš slabosti bližnjega prenašati, o njegovih napakah molčati, dovoljenega uživanja se zdržati itd. itd.

Ravno zato pa, ker to čast Bogu ni težko dati, zato bi jo smeli dajati verni ljudje ne samo na Poljskem in v Lurdu, ampak tudi — na Slovenskem.

350 let, kar je bil rojen sv. Alojzij.

Letos je 350letnica smrti slovankega svetnika sv. Stanislava, ki je umrl 1568. leta; je pa letos tudi 350letnica rojstva sv. Alojzija.

Ker obhajamo praznik sv. Alojzija meseca junija, naj se Bogoljubovi čitatelji nekoliko pomude pri spominu na tega svetnika. To je zlasti času primerno, ker je Alojzij zgled in patron sv. čistosti, one krasne čednosti, ki jo dandanes pogrešamo bolj nego kdaj.

Sv. Alojzij je bil iz knežje rodovine Goncaga, ki je vladala malo mejno grofijo v Lombardiji (zgornji Italiji). Gotovo bi se bilo ime Goncaga pozabilo; saj je bila ta sicer knežja rodovina revna, mnogokrat celo v velikih denarnih stiskah. A Bog je ovekovečil ime Goncaga, ker ji je naklonil dragocen biser v angelskem mladeniču Alojziju.

Kako je pa prišla rodovina Goncaga do tako izrednega božjega daru? Pobožnim staršem da Bog obilno milosti, ki jih siplje na njihove otroke. Sv. Pavel piše: (Rim. 11, 16.) »Ako je korenina sveta, tedaj so tudi veje svete.« Korenine so starši, veje so otroci.

Alojzijev oče je bil Don Ferdinand Goncaga. Bival je kot mladenič v kraljevi službi na španskem dvoru v Madridu pri kralju Filipu II. Kraljica Izabela je pa imela pobožno dvorno damo Dono Marto. Ferdinand in Marta sta dobila kraljevo dovoljenje zaroke, ki se je vršila 24. junija 1566. leta. Kralj je kmalu za tem imenoval Ferdinanda za svojega poveljnika vseh italijanskih pešpolkov, da se je lahko poročil z Dono Marto in jo spremil v svojo deželico Kastilijo (nedaleč od južne Tirolske).

Pobožna Dona Marta je na svoj poročni dan sklenila ter Bogu trdno obljubila, da hoče v novem stanu Bogu služiti še zvesteje nego dozdaj. Z veliko resnobo se je pripravljala na nove naloge, ki jo čakajo, ko bo postala mati. Podvojila je iskrenost molitve, delila revežem dobrote, kjerkoli je le mogla; ljubila je samoto.

Ljudje, ki so videli mlado grofico po ure vso zatopljeno v molitev, so se popraševali: »Kakšno gorje pač stiska to mlado ženo, da tako iskreno moli?« Dona Marta je tako iskreno priporočala Bogu svojo prošnjo, naj ji da sina, ki bi Bogu posebno služil v redovnem stanu. Višje materinske sreče, večje tolažbe si mlada Marta ni mogla misliti.

Oče je gojil vse druge želje. Slavnega, lepega, junaškega potomca si želi, ki bi bil vladar očetove male državice.

Dona Marta pa se je odtegnila vsem šumnim slovesnostim ter pazila nase, da raste vsak dan v čednostih, zlasti v zbrani duha in v krotkosti. Pogosteje je čitala sv. knjige, podvojila prejemanje sv. zakramentov ter se vadila v zatajevanju; vse to z namenom, da bi prenesla zanimanje za svete reči na svoje dete.

Mnogim je znano, da je bila Dona Marta v smrtni nevarnosti ob rojstvu Alojzijevega. Nato se je z dovoljenjem svojega moža zaobljubila, da poroma v Loreto z otrokom vred, ako ji Marija reši življenje in dete. Pač je bila taka božja pot za tisto dobo zelo težavna, a Don Ferdinand je rad pritrdil svoji soprogi. Vsi okolustoječi so poslušali z začudenjem, kako Dona Marta na ves glas daruje svoje dete Mariji ter se zaobljubi Lavretanski Gospe v Loretu. A še večje je bilo začudenje, ko je kmalu po zaobljubi vsa nevarnost minula za obe življenji. 9. marca 1568. se je rodil Marti in Ferdinandu prvorojenček, ki so mu dali ime Alojzij.

Sv. Alojzij je postal s svojim zgledom največji apostol mladine za ves svet. Komu se imamo zahvaliti za Alojzija? Njegovi pridni, pobožni materi, ki si ga je od Boga izprosila, a tudi sama storila vse, kar more krščanska mati storiti za svoje dete. — Dona Marta ga je vzgojila in vso skrb in ljubezen obračala pred vsem na Alojzijevo dušo. Kaj čuda, da je imenoval ves grad šele 4letnega fantka »angelčka«. Alojzij je že v tej nežni

mladosti kazal posebno ljubezen do revežev ter se skril večkrat v kak kotic, da je tam govoril z ljubim Bogom.

4letnemu fantičku je oče omislil popolno vojaško opravo in ga vzel s seboj k vojaškim vajam. Alojzij se je tudi za te zanimal; vse je videl, vse slišal. Ko so vojaki šli k počitku, vzame Alojzij drema-jočemu topničarju strelivo iz žepa, gre nabije in sproži top, kakor je videl delati vojake. Teda bi bil Lojzek kmalu ob živ-

ših čitateljev iz 6 nedeljskih premišljevanj, ki jih opravljajo morda že leta in leta.

Onim pa, ki še teh 6 nedelj niso opravljali, toplo priporočamo, naj zlasti letošnji jubilej sv. Alojzija porabijo v svoj veliki dušni prid. Šestnedeljska pobožnost se opravlja lahko šest nedelj pred 21. junijem, ali 6 nedelj po Alojzijeve, ali pa 3 nedelje pred in 3 nedelje po 21. juniju. Lahko se pa opravlja tudi kadarkoli 6 zaporednih nedelj v letu.



Jezus — moje vse.

ljenje, ker ga je top skoraj povozil. Kako se je prestrašila Dona Marta ob tem poročilu. A še bolj je bila žalostna, ker je 4letni Alojzij prinesel par vojaških nespodobnih besed in kletvic s seboj. Z vso resnobo ga je posvarila in Alojzij, čeprav tako mlad, je bridko jokal in se kesal vse svoje življenje za to »tatvino« in zavoljo onih besed, ki jih je izgovoril, ne da bi jih umel.

Kako je pozneje Alojzij rasel v starosti in svetosti, to ve menda mnogo na-

Ta pobožnost se opravlja skupno ali tudi zasebno. Morda imaš celo več koristi, ako sam premišljuješ življenje sv. Alojzija. V družinah, kjer je več otrok ali mladenk, bi se lahko premišljevanja čitala skupno po nedeljski božji službi.

Vsem pa velja naslednja prošnja: Molimo od danes naprej vsak dan očenaš ali kako drugo molitev v čast sv. Alojziju zase in za našo ljubo mladino, da ohrani najlepšo čednost, sv. čistost.

Prav bi bilo, da bi se ob tem jubileju češčenje sv. Alojzija med mladino bolj poživilo; s tem vred pa tudi skrb za posebno

Alojzijevo čednost; sv. čistost, ki naj bi bila kakor Alojzjeva, tako tudi naše mladine največja lepota! M.

Kraljici večne domovine.

Kdo je lepši kakor Ti, Kraljica?
Je-li slična Tebi v vrtu roža?
Morem li primerjati Te zarji,
ki cvetlice v mladih jutrih boža?
Niti zarja, ki odseva v rosi,
niti jutra niso tako jasna,
kakor Ti ni v svojem cvetju krasna
cvetk nobena, kar jih zemlja nosi.

Morem li primerjati Te morju
in njegovi tajni globočini?
Vali mnoge krijejo zaklade,
vračajo jih zopet površini;
vendar Tebe nikdar z vsem bogastvom
ne obseže morska globočina,
ker nebesa tvoja so lastnina
z vsem sijajem, s celim veličastvom.

Sliči Tebi li rumeno solnce,
ko v pozdrav mu mladi cvet zadije,
kadar v jutru s svojim bajnim žarom
veličastno izza gôr zasiže?
Bolj blažilno Ti na zemljo siješ,
Tvoj sijaj razliva se mileje,
Tvoje žarke čutim vse topleje,
kadar jih v srce ubogo liješ.

Li nebo je, kakor Ti si lepa,
ki na mé, ko bol srce razjeda,
v temni noči z zvezdnimi očesci
ljubeznivo in sočutno gleda?
Tvoj pogled živeje čuti zemlja,
ker skrbneje nanjo se upira,
bolj sočutno name se ozira
in zvesteje me v nadlogah spremlja.

Kdo je lepši kakor Ti, Kraljica?
V tvoji kroni zvezde lesketajo,
presto! Tvoj zlati nebeška zarja
in ob njem se angelci igrajo.
Kakor megla, ki pred solncem zgine,
pred Teboj je zemeljska lepota,
Ti si sama čistost in krasota,
o Kraljica večne domovine.

Limbarski.



Krasno ogledalo krščanskemu ženstvu:

Sv. kneginja Elizabeta.

(Dalje.)

Elizabetina usmiljenost do siromakov.

Usmiljenost do revežev je bila ena najznačilnejših čednosti Elizabetine svetosti. Zdaj jo vidimo obsuto od siromakov na gradu, kjer deli nekaterim jedila, drugim oblačila, tretjim denar itd. Drugikrat jo spet vidimo, kako hiti po vaseh in obiskuje

najbolj siromašne kmetiške bajte. Tam išče siromakov, ki se sramujejo svoje revščine, zato pride sama k njim, ker nočejo oni k njej priti. Kamor pride, je kot angel. Tolaži, opominja, poučuje, nasičuje lačne, oblači raztrgane, zdravi bolne, plačuje dol-

gove, ki jih sami ne zmorejo in pomaga na sto in sto načinov, ki si jih more izmisliti tista sveta ljubezen, katera vidi v siromaku Kristusa samega.

Revni staršem, ki so težko dobili botre svojim otrokom, se je pogosto ponudila sama za botro in tako jo vidimo, kako ona, deželna kneginja, nese bajtarskega ali gostaškega otroka h krstu in potem prevzame skrb za njegovo dušno in telesno vzgojo.

Ob drugi priliki jo spet vidimo, kako tolaži umirajoče, mrtve napravlja na mrtvaški oder, prečuje pri mrličih cele noči v molitvi zanje in jih spremlja k pogrebu, kakor bi bili iz njenega sorodstva. Saj v resnici smo vsi bratje in sestre po Adamu in po Kristusu. Tako je vršila mnoga dušna in telesna dela usmiljenja, ki jih nam ni mogoče naštet, prešel in plačal pa jih je večni plačnik, pravični Bog, ki bo plačal tudi kozarec mrzle vode, katerega podamo žejnemu siromaku.

Dasi pa je bila Elizabeta sama dobrotarica in usmiljenost, vendar je bila to pametna, modra dobrotarica. Živila, obleko in denar je delila samo takim, ki niso bili za delo. Ako pa je bil kak siromak za delo, mu je preskrbela delo. Tako je tudi volja božja, ki hoče, da si človek z delom služi svoj kruh, s prosjačenjem šele potem, če delati ne more. Bog je ustvaril Adama za delavca, ne pa za berača. — Beraštvo je za take, ki bi lahko delali, dušna poguba. Torej beračem ne samo jela, ampak tudi dela! Tako je ravnala sv. Elizabeta, ki jih je pošiljala delat na grajsko polje in jih potem dobro plačala. Tako je ljudi vzgajala k delavnosti, in ni dajala potuhe njihovi lenobi.

Ta njena vsestranska dobrodelnost je lepo izražena v njeni podobi, ko se slika z rožami v predpasniku. Ne ve se, ali je bil resničen čudež ali je le pobožna legenda, ki pripoveduje, da je nesla nekoč poln predpasnik jedil z grada siromakom v dolino. Kar jo nenadoma sreča njen mož in jo radovedno vpraša, kaj ima v predpasniku. Bila je v zadregi. Rada bi bila

prikrila dobro delo, a zlagati se ni marala. Zato v neki naglici odgovori: »Rože imam, da si spletem venec!« »Počakaj, da vidim,« reče grof. Elizabeta razgrne predpasnik in v njem so bile res najlepše rože. Tako se je miloščina, ki jo je nameravala podeliti, čudežno spremenila v rože.

Tudi če se to ni v resnici dogodilo, nam daje ta lepa legenda ta-le lep nauk: dobra dela so pred Bogom cvetje, ki nam bo rodilo sad večnega življenja. Z drugimi besedami pravi sv. Duh: »Kdor se ubogega usmili, posodi Gospodu na obresti; in mu bo povrnil.« (Preg. 19, 17.)

V posnemanju njene usmiljenosti ni potrebno veliko razlage. Tu velja opomin Jezusov, ki nam ga daje v priliki o usmiljenem Samarijanu, naj ga posnema vsak izmed nas, rekoč: »Pojdi in stori tudi ti tako!« (Luk. 10, 37.)

Zdaj je čas krvi, draginje, pomanjkanja in bede. Veliko je lačnih; ako imaš, daj jim jesti ali dela, da si jed zaslužijo. Veliko je raztrganih; ako imaš, daj jim kak kos obleke! — Veliko je žalostnih; potolaži jih, kakor znaš najbolje. — Veliko jih je brez delavcev pri hiši, ker je vse v vojski; pomagajte si med sabo delati! — Veliko se prosi in nabira v razne dobre namene: za invalide, za slepce, za begunce, za misijone, za cerkve itd. itd.; ako imaš veliko, dajaj obilno; če imaš malo, si prizadevaj, tudi malo rad podeliti. Zakaj dobro plačilo si nabiraš za dan potrebe. (Tobija, 4, 9.)

Je pa med množico potrebnih tudi nekaj takih, ki bi lahko delali, pa nečejo, ampak se v svoji lenobi rajši okoli klatijo, kradejo Bogu čas, zapravljajo svojo dušo in nadlegujejo pridne in poštene ljudi. Tem pa daj dela, ali vsaj reci jim, naj delajo, pa bodo imeli potem tudi kaj jesti. Če pa ne mara delati, zasluži, da je lačen, kakor pravi sv. Duh: »Kdor neče delati, naj tudi ne je!« (II. Tesal. 3, 10.)

Sv. Elizabeta pa je v svoji veliki ljubezni do ubožnega Jezusa in do ubožcev šla tako daleč, da se je kot tretjerednica odpovedala vsemu svojemu bogastvu in

vsem knežjim ugodnostim, da bi bila tem bolj podobna Jezusu, ki ni imel, kamor bi položil glavo, in tem bolj podobna tudi siromakom.

Zapustila je grad in si dala v Mariboru (na Nemškem) tik frančiškanskega samostana postaviti revno leseno hišico. In v njej se je nastanila s svojimi otroci in dvema deklama. Četudi pa je bila hišica zelo preprosta in revna, je bilo vendar v njej prijetno, ker je bilo vse snažno in v redu.

In ravno to dvoje: snaga pa red naredi stanovanje prikupljivo. Snaga ne stane nič denarja. Treba je imeti samo bistro oko, skrbno roko in čisto vodo. Snaga torej ni draga, pa je vendar vsakemu ljuba in draga.

Škof Slomšek so rekli: »Gospodar se spozna po strehi, župnik pa po cerkvi,« jaz bi pa še pristavil: gospodinja pa po snagi v hiši. Kakršna snaga, taka gospodinja. Snažna hiša priča o snažni in skrbni gospodinj, nesnažna hiša pa o nesnažni in zanikarni gospodinj. Torej le glejte, gospodinje, da vam bodo dajale vaše hiše dobro spričevalo!

O vplivu snage na družinsko življenje in zlasti na vzgojo otrok, vam morda pozneje še kaj več napišemo.

Sv. Elizabeta pa je postala prstovoljno revna zato, da bi bila za reveže bogata. Za svoj preužitek si je izgovorila samo davke mesta Maribora. Pa tudi od teh davkov je bore malo ali nič zase porabila. — Primerno revni bajti, se je tudi revno oblačila in revno hranila. Njena jed je bila ponavadi sočivje in zelenjava, torej čisto kmečko, in še to večinoma neosoljeno in nezabeljeno. Vsaka jed je bila zatajevanje okusa.

Tu imate vsi reveži prelep zgled potrpežljivosti in zadovoljnosti z malim, da ne godrnjate nad svojim siromašnim stanovanjem, ne nad borno obleko in hrano, ampak ste Bogu hvaležni tudi za to malo, kar vam je dal, in s tem zadovoljni do božje volje; ker le takim veljajo besede Gospodove: »Blagor ubogim v duhu, ker

njih je nebeško kraljestvo«. Ako boste voljno prenašali uboštvo v revni koči, boste enkrat kraljevali v nebeški palači.

Večinoma si je Elizabeta služila svoj kruhek s tem, da je predla volno.

Vidite, kraljeva hči in deželna kneginja, pa se ne sramuje kolovrata in preslice. Še več! Ob neki priliki je v hlevu kravo molzla! »Ni mogoče!« boste začudene rekle. Pa je! Obiskala je revnega bolnika, ki je bil popolnoma sam pri hiši. Zaželel si je mleka, a ni imel toliko moči, da bi vstal ter si pomolzel edino kravico v hlevu. Pa se je deželna grofica ponižala, kravo pomolzla in bolniku z mlekom postregla. No, kaj pravite k temu? Pri nas se pa hočejo včasih kmetiška dekleta sramovati svojega poštenega kmetiškega dela. Gnoj kidati, krave krmiti in molzti nekateri nič kaj ne diši. Misli, da je tako delo zanjo pregrdo, poniževalno in sramotno. Dobro si zapomnite: nobeno delo ni sramotno in poniževalno, razen greh delati. Zopet pravijo lepo škof Slomšek: »Ni prav, se svojega dela sramovati, naj si bo šilo ali šivanka; naj se časti, dokler človeka pošteno živi!«

Vse druge dohodke pa je porabila Elizabeta za reveže. In sicer je sezidala v Mariboru bolnišnico, ki je bila v kratkem polna bolnikov in velik blagoslov za vso okolico.

Tu vidimo Elizabeto vsak dan, kako kot kaka usmiljenka, bolje rečeno kot usmiljeni angel, hodi med bolniki in jim streže. Bila je je sama usmiljenost. Čim hujšo in ogabnejšo bolezen je kdo imel, bolj se ji je smilil in tem rajše mu je stregla. Tako daleč je šla v svoji usmiljenosti, da jim je poljubovala najgnojnejše in najhujše rane in tvore. Gledala je namreč v bolniku bolnega Kristusa, ki ji zdaj vsa ta dela usmiljenja tako poplačuje, kakor bi jih bila res Njemu samemu izkazala. »Karkoli ste storili kateremu mojih manjših bratov, ste meni storili.«

Ker je pa duša več kakor telo, je skrbela Elizabeta tudi in pred vsem za dušo svojih bolnikov. Kakor hitro je kdo

prišel v bolnišnico, mu je prigovarjala, naj opravi dobro izpoved in potem prenaša svoje trpljenje vdano in sebi v zveličanje. Sicer se je marsikateri branil in tudi osorno zabavljajl čez to navado, pa ni nič pomagalo. Sveta kneginja je bila odločna in ni odnehala, dokler se ni grešnik pošteno z Bogom spravil. Tako jo torej vidimo kot usmiljenko, ki zdravi telesne bolezni, in kot apostola, ki spreobrača duše. Sam vsevedni Bog vé, koliko jih je tako rešila za nebesa.

Za obe vrsti del krščanskega usmiljenja, telesna in dušna, imamo tudi mi dovolj prilike, posebno današnji žalostni čas, ko je ves svet ena sama velika bolnišnica in sirotišnica.

Na vseh koncih in krajih se prosi in pobira: za slepce, za invalide, za begunce, za osirotele otroke, za misijone itd., itd., torej prilike dovolj, da lahko vsak izvršuje dela krščanskega usmiljenja, pomneč besed sv. pisma, da kar damo ubogim, po-

sodimo Bogu na obresti, ki nam bo povrnil.

Vsi pa, tudi tisti, ki nimajo ničesar, kar bi podali revežem in trpinom, lahko dajemo duhovno miloščino s tem, da darujemo svoje molitve, sv. obhajila, svoje križe in težave za razne dobre namene, n. pr. za spreobrnjenje grešnikov, za mir in krščanski prepoved nesrečnega človeštva, za umirajoče, za razširjanje svete vere, za našo slovensko in jugoslovansko domovino, oziroma vso Avstrijo, da bi se po božji previdnosti tako uredila, da bi mogli narodi v njej živeti v medsebojni slogi in pravičnosti ter na tem temelju delovati za svoj časn in večni blagor. In še je cela vrsta drugih zadev, ki jih tu ni mogoče vseh naštetih, a je veliko dobro delo zanje moliti. Na ta način zamore posnemati vsak sv. Elizabeto v njenem apostolskem delovanju za zveličanje duš.

M. Štular.

(Dalje.)

Cerkev presv. Srca Jezusovega v Drežnici na Goriškem.

Po naključju mi je prišel v roke dopis, Bogoljubove št. 6, l. 1915., kjer takratni upravitelj cerkve presv. Srca opisuje zidanje nove cerkve. List je opis prinesel, a pisec ga ni bral tiskanega. Kajti sovražnik je iste dni prihrumel v deželo in odgnal v pregnanstvo njega in njemu izročene ovčice, kjer se še vedno nahaja. Kako hudo, kako težko je bilo slovo dobrega pastirja od ljubljenih ovčic, si more le oni predstavljati, ki je podobno doživel. Kako težko je bilo pa njemu in njemu izročeni slovo, posebno radi tega, ker je vse žrtvoval, da bi sezidal res narodno svetišče presv. Srca Jezusovega. Že je deloma videl uresničene svoje želje; a sedaj naenkrat vse zapustiti! In v par dneh bo morda sovražnik uničil ves njegov trud, vse žulje vernih domačinov in vse prispevke blagih src!

Pripovedujejo domov se vračajoči duhovljani razne dogodke, ali vsak mi za-

trjuje med drugim tudi to, da ni bilo dneva, da bi se ne bil spomnil cerkve presv. Srca, in ne enkrat, ampak večkrat.

Sovražnik je ljudstvo pustil deloma v Kobaridskem kotu, deloma v obmejnih italijanskih vaseh. Kako skrbno so povpraševali na počitek se vračajoče sovražne vojake: Kaj je s cerkvijo? Še stoji? Je že posuta, ali kaj? Prej so pozabili na svojo rojstno hišo, prej na svoja polja; ali cerkev presv. Srca jim ni šla iz spomina. Duhovniki pa, ki so pastirovali to pregnano ljudstvo, zatrjujejo, da se v svojem življenju niso počutili tako srečne, kakor one prve petke v mesecu, ko so obhajali te uboge trpine!

Hvala presv. Srcu, ki je pomagalo prenašati temu ljudstvu bolečine pregnanstva in ga že deloma privedlo nazaj v domovino, na kraj, kjer so mu postavili lepo svetišče! Ljudi (okrog 700), ki so bili v obmejnih vaseh, je moral sovražnik radi

hitrega umika pustiti, in ti so se vrnil, drugi v notranjščini Italije so tam ostali.

Ker je širom slovenskega sveta obilo častilcev presv. Srca in obenem obilo dobrotnikov te naše cerkve, ki vedno povprašujejo: kaj je z novo cerkvijo? je ostala? ali jo je zadela usoda drugih goriških cerkva? si štejem v dolžnost, kot sedanjemu upravitelju cerkve vsem dosedanjim dobrotnikom sporočiti, da cerkev še stoji nepokvarjena; a končana ni bila in seveda tudi sedaj ni. Povsem so Lah odnesli, kar je bilo v notranjščini. Imeli so v njej ves čas svoj glavni »magacin«. Za silo se je sedaj nekaj skupaj spravilo, da se lahko v njej mašuje, vendar do popolnosti manjka še veliko.

Ker vem, da se dobra srca še vedno dobé — saj so mi priča dopisnice, ki prihajajo z vprašanji: jeli mogoče poslati prispevke za novo cerkev presv. Srca? zato

se drznem tudi v teh krvavih časih stopiti pred širši slovenski svet z vljudno prošnjo v imenu presv. Srca, da bi dobra srca tudi naprej podpirala to zgradbo do izvršitve. Dobrodošel v teh časih tudi vsak košček cerkvenega perila, kajti tudi s tem smo sedaj v stiski. Dve še ohranjeni »Zlati knjigi« z imeni plemenitih dobrotnikov cerkve J. S. mi pričata veliko požrtvovalnost slovenskega ljudstva. Naj bi se knjigi pomnožili dvakrat, trikrat...! Presv. Srce Jezusovo naj bo obilen plačnik vseh dobrotnikov!

Oni, kateri so se odločili v letnih obdobjih plačevati po 1 K in niso v zadnjih treh letih mogli tega storiti, naj blagovolijo storiti sedaj in poslati po poštni položnici na naslov: »Cerkveno društvo« v Drežnici p. Kobarid.

Drežnica, meseca maja 1918.

Josip Likar, t. č. upravitelj.

Bog je ljubezen!

(Dalje.)

Zaupaj, sin!

Videli smo, kako nas učijo učeni bogoslovci in razsvetljeni svetniki, da so ravno naše napake in slabosti vzrok, da zaupamo v božje usmiljenje. Poglejmo danes še posebej, kaj pravi o tej stvari ljubeznivi sv. Frančišek Saleški.

»Vprašate me, če se sme Bogu še prav zaupljivo bližati duša, ki je o svoji slabosti živo prepričana. Na to odgovarjam, da taka duša ne samo sme trdno v Boga zaupati, ampak da sploh ne moremo priti do pravega zaupanja v Boga, če se ne zavedamo svoje slabosti. Kajti ravno spoznanje in pripoznanje naše revščine nas mora privedi k Bogu. Vsi veliki svetniki so začeli vse svoje molitve s tem, da so najprej pripoznali svojo revščino in nevrednost. Kako koristno je torej spoznanje, da smo ubogi, slabi, zaničevanja vredni, kako nevredni, da bi stopili pred božje obličje. Stari modrijani so imeli zna-

menit rek: Spoznaj samega sebe! Ta rek je treba razlagati v dvojnem pomenu. Prvič, kako nekaj velikega in dragoceneje je človeška duša in kako si je treba prizadevati, da je zato ne ponižujemo in skrunimo z grešnimi dejanji. Drugič nas pa ta rek navaja k spoznanju naše nepopolnosti in slabosti. Kajti kolikor bolj spoznamo, kako slabi smo, tembolj bomo zaupali v božjo dobrotljivost in usmiljenost. Med usmiljenostjo in slabostjo je neko stalno razmerje, da ne more biti ena brez druge. Če bi Bog človeka tudi ne bil ustvaril, bi bil vendar sam na sebi neskončno dobrotljiv; toda v dejanju bi svoje usmiljenosti ne mogel pokazati, ker se pokaže usmiljenost le takrat, ko zadene na revščino. Vidite torej, da zaupamo v Boga s tem večjo pravico, čim bolj spoznamo, da smo slabi in čim bolj se zavedamo, da se

sami na sebe ne moremo čisto nič zanesiti. Te nezaupnosti v nas same nas pa nauči spoznanje nas samih. Koristno je, da ne zaupamo sami sebi, toda koristno ravno zato, ker se s tem učimo, da popolnoma zaupamo Bogu in njegovi usmiljenosti. O le sramujmo in ponižujmo se pred Bogom zaradi svojih vsakdanjih slabosti! Kako je peklo svetnike, če so storili kakšno napako! Tega nas uči tudi lastna pamet. Če smo razžalili prijatelja, kako težko se mu zopet približamo. Toda pri tem ne smemo ostati; kajti ponižnost, nezaupnost do samega sebe so samo posredovalne čednosti, po katerih se dvignemo in združimo z Bogom. Kaj bi nam pa koristilo, če bi se poniževali in sramovali sami sebe, če bi pa pri tem ne imeli namena, da se popolnoma vdamo Bogu, kakor nas uči sv. Pavel: »Slecite starega človeka z njegovimi (slabimi) deli in oblecite novega. (Kol. III. 9, 10.) Na ta način se nekako samo sklonemo, da se potem v ljubezni in zaupanju tem odločneje poženemo k Bogu.

Imam že navado reči, da je naša revščina prestol božjega usmiljenja. (Ta stavek je za sv. Frančiškom Saleškim rad ponavljal Pij IX.) Čim večja je naša slabost, tem bolj moramo zaupati. Seveda nam naše

slabosti ne smejo biti vseč, ampak moramo z apostolom prav iz srca klicati: »Jaz nesrečnež! Kdo me bo osvobodil telesa te smrti?« (Rim. VII, 24.) Vendar naj nas pa navajajo naše napake k temu, da bomo ponižni, pokorni, do samih sebe nezaupni, nikakor pa da bi bili malodušni in potrti; posebno pa nam ne smejo nikdar vzeti trdnega zaupanja, da Bog človeka ljubi. Bog res naših napak ne ljubi, pač pa ljubi nas kljub našim napakam. Tudi mati ne ljubi slabosti in bolezni svojega otroka, vendar pa kljub bolezni ljubi otroka samega, ravno zaradi bolezni še posveča otroku več skrbi in ljubezni. Ne vdajaj se nikdar nasprotnim mislim, in če bi tudi včasih silile v glavo, jih niti ne poglej, ker so hudobne! Obrni se ponižno k Bogu in se veseli, da nisi nič in da je Bog celo do nas hudobnih tako dober. Tisti, ki je med berači najbolj ubog in ki ima najhujše rane, ali hibe, ta je za svoj poklic najboljši in bo dobil največ miloščine. Ali nismo mi vsi pred Bogom sami berači? In najrevnejšim se godi najbolje. In uspešnejše berač pač ne more prositi, kakor če pokaže na svojo revščino in pohabljenost!

Pojdi k usmiljenemu božjemu Srcu in stori tako tudi ti!

(Dalje.)

Človek, ki notuje k nebesom...

Imej se za popotnika in tujca na zemlji! Tako misli in delaj, da boš vedno čutil, da si tujec. Ne išči udobnosti, ampak poišči vsako priliko, kjer boš moral čutiti, da si tujec. Še zahvali se Bogu za vsako priliko, kjer ti on sam da čutiti, da si tujec: v bolezni in žalosti in v vsem drugem, kar še rodi kaj takega lepega mačeha zemlja... Le pusti ji, naj ti le dopoveduje, da si tujec. Še zahvali se ji, ko ti zabičava, da je mačeha. Ne dobrikaj se ji, ne išči dobrot pri njej, ko te tepe. Kajti še kar daje, je grenko, njen kruh je grenak in ne nasiti... O da, pa imamo vseeno vsak dan bogato pogrnjeno mizo pri

mačehi, ali ne od nje. Od našega Očeta je, ki živi v domovini. On nam je od tam poslal darov. Dal nam je obleko, da zakrijemo svojo nagoto, svojo revščino, svoje rane in brazgotine: svojo očetovsko milost. Nalomil nam je kruha, da ne poginemo lakote: v svojem lastnem Sinu nam ga je dal. In zlatá nam je poslal: njegovo sveto Rešnjo Kri, da se po njej odkupljamo in odkupimo za domovino... Zato, tujec, obračaj svoje oči, in oči sopotnikov le k Očetu! On nas tam čaka, in skrbi ga, kdaj pridemo tja; misli, kako bi nam pot olajšal, in vse pripravlja za naš sprejem. Ker nas ljubi, hrepeni po nas, saj nas je zase ustva-

ril. Svojo roko steza k nam, nas pozdravlja in kliče po imenu in odpira tabernakeljne ... Ukaže mačehi zemlji, da nam pravi: tod ni vaš dom, pojdite k Očetu, k

Očetu! Našo dušo napolnjuje s hrepenjem in sam nas kliče: Pridite, pridite vsi! ...

Sod. Mar.

Vojaki — častilci Marijini.

Letošnji majnik je minulo dve leti, ko smo se zbirali slovenski fantje v cvetočem mesecu okrog Brezmadežne — Kraljice Slovencev — v dvakrat mrzlem Judenburgu. Spominu tistih srečnih dni naj bodo posvečene te vrstice v čast Marijino in naših vojakov.

Ljubezen do Marije je znak slovenskega srca. Kdor tega ne verjame, ta pač nima sam ljubezni do Prečiste in zato je tudi ne vidi v naših ljudeh. Ne hvalim se s tem in tudi drugih ne hvalim, saj vsak, kdor pozna Marijo, se mora vneti zanjo, jo temu spoznanju primerno častiti in ji slediti po njenih vzvišenih stopinjah. Marija lilijnska — vzor našim mladeničem in možem. O tem nisem bil še nikdar tako prepričan, kot leta 1916., ko sem živel med njimi in gledal to močno zaupanje in vdanost, ki jo uživa nebeška Mati med nami.

Doma skazovati čast in ljubezen Mariji nazadnje ni posebnega, saj obilni govori, dobri zgledi, prisrčne pobožnosti same pripeljejo človeka k Mariji, da se je vsak z radostjo v srcu oklene. A daleč od doma, od staršev in vsega, kar je prej blažilno vplivalo na človeka, pahnjen v tujino med brezsrčneže, ki uporabljajo svojo oblast samo za to, da upihnejo luč vere, da dobrega človeka oropajo plemenitosti in lepih vzorov, da ga naredo njim enakega — tukaj ostati zvest načelom vere, ostati vdan Mariji, za to je treba milosti od zgoraj in podlage od doma. Kdor vztraja v tem, je junak. Spočetka se mlad fant, odtrgan skrbnim domačim očem, ustavlja, gabi se mu ostudno govorjenje, sčasoma pa otopi in imenoval bi ga rešenega, ako bi ne otopel tudi za dobro. Taka otopelost je znak tudi naših moških.

Pa prišel je priljubljeni majnik; z njim poezija in hrepenenje v tujem kraju bivajočega srca. Tako srce je dovzetno za vse. Ako mu ponudiš dobro, se bo oprijel dobrega; nasproti mu pokaži slabo, bo hlepel po tem.

Bila nas je petorica in dogovorili smo se, da se hočemo vsak večer udeleževati nemških šmarnic. Medtem sem prejel iz Ljubljane nad vse oveseljen dr. Jeršetove Šmarnice. Ne naslajal bi se rad sam ob milih besedah, s katerimi slika šmarničar lepoto Najlepše. Razodel sem to tovarišem. Ugibali smo, kje bi dobili

prostor, kjer bi eden bral Šmarnice, drugi bi poslušali. Nekdo predlaga, da bi šli vsak večer na sprehod po judenburški okolici; s tem bi se pa ne mogli udeleževati nemških šmarnic. Tedaj sproži navdušen Dolenjec srečen predlog, da bi se zbirali kar krog šmarničnega oltarja v cerkvi. Vsi smo se z veseljem pridružili tej misli in se prvi večer sešli pri Mariji. Pa nas ni bilo samo pet, ampak od dne do dne več.

Ko smo prebrali prvi dan, smo hoteli moliti lavretanske litanije. Pa se oglasi za vse lepo vnet fant: »Kar zapojmo, bo lepše!« Spočetka je šlo bolj boječe, potem pa je zaorila krasna Marijina pesem po judenburški cerkvi. Še sedaj so mi v spominu najljubši odpevi pri litanijah:

Lepa, Brezmadežna,
Marija Šmarnica,
Pred solncem si gori šla,
Brezmadežna

Lepa si roža Marija,
Tebe časti vsa nebeška družina.
Ko bomo držali v rokah luč,
Pridi, Marija, na pomoč!

Prvemu večeru je sledil drugi in tretji in čimbolj se je bližal majnik sredi, tem več mladeničev in mož je privabila Brezmadežna k sebi. Vsak večer smo se, med tem ko smo podnevi poslušali surovo vpitje in kričanje, naslajali ob ljubkih naslovih in primerah, s katerimi nazivlje gospod pisatelj našo Mater. Marsikomu se je utrnula solza — videl sem jih — sladki občutki so nas obdali sredi verske malomarnosti. Marija je zmagala naša srca in sejala ljubezen. Marija — ob tem imenu smo se zdramili in otresli prah vsakdanjega greha. Zavedeli smo se, da je poleg nizkega, podlega še nekaj lepšega, vzvišenejšega, nekaj, kar je hrepeneče srce objelo z gorko ljubeznijo. Naša srca so bila pripravljena tudi za žrtve. Poleg naših src smo Najlepši zbrali trikrat po 50 kron, ker smo hoteli izliti svojo ljubezen tudi v cvetke pred njo. Lastnoročno smo napravili veliko suhega cvetja. Zvili ji venec. Ob vznožju postavili lilije — njene ljubljenske. Šopek pred njo smo ovili s slovenskim trakom kot zvesti sinovi svojega naroda. Po mož-

nosti smo prejeli tudi svete zakramente. Kar neradi smo se ločili od Marijinih večerov, saj nas je tesno priklenila k sebi.

Zadnji večer smo se prav dostojno poslovili od majniške in naših src Kraljice. Č. gosp. dekan nam je dovolil prižgati vse luči, in od žarnic obdana se je poslavljala od nas. Fantje so ji zapeli:

»Tebi, Marija, mogočna Kraljica,
Fantje ponižno darimo srce...«

in pa:

»Marija, skoz življenje
voditi srečno znaš...«

Poslovili smo se od šmarničnega oltarja, Mariji pa smo ostali zvesti.

Premišljevali smo, ali naj bi bil z majnikom konec lepih večerov. Sklenili smo nadaljevati tudi v juniju, mesecu, posvečenem Srcu

Jezusovemu. Tako bi se dvignili za korak — po Mariji k Jezusu. V ta namen smo naročili iz Ljubljane večjo sliko Srca Jezusovega. Okrasili smo jo in se ravnotako zbirali ob Srcu Jezusovem vsak večer. Pa minul je tudi junij. Sliki so napravili vojaški krasen okvir in tako smo hoteli podariti cerkvi v spomin na naše bivanje v Judenburgu. Pa je niso hoteli sprejeti. Zelo nas je užalilo to zapostavljanje, ker smo imeli toliko stroškov s sliko in bi bili radi zapustili dostojen spomin. Pa nesrečna politika ima povsod svoje prste vmes, tudi tam, kjer bi se človek najmanj nadejal. Poslali smo sliko domov k Mariji Pomačaj na Brezje, kjer jo lahko vsak vidi. Mi se bomo pa spominjali veselih in žalostnih dni, kadar pridemo domov in pohitimo k Mariji, saj od nje, ki vse premore, smo prejeli pomoč v trpkih urah in kupo veselja ob njenem vznemirjenju.

Božidar.

Procesija.

Po cvetnem polju naokrog
od cerkve gre procesija,
in med zemljani večni Bog
tam blagoslavlja cvet polja.

Glasi se petja sladki glas
in k nebu dviga se srce
v molitvi, da enkrat za nas
vsevečne pesmi zadone...

Ko stopamo v procesijo,
nam žalostno je vsem srce:
Oh, kje moške so, fantje vsi,
ki nekdanj šli so čez polje?!

Procesijo med boji tam
krvavo zdaj obhajajo;
na poti na Kalvarijo
od težkih križev padajo...

A isti Bog nam tu in tam
tolažbo vliva in pogum,
ter fante naše in moške
tam spremlja v bojni hrum.

Tam blagoslavlja znojni pot
nebeški Bog, in kri, solzé,
ki v boju lije naš jih rod
za dom in za prostost zemlje.

Ko pa odmeva črez polje
svečane pesmi mili glas,
nam misli tožne tja hite,
kjer se topov razlega glas.

Naj naš Spasitelj, Bog, Vodnik,
ko blagoslavlja cvet polja,
v teh težkih dneh bo Rešenik
i vam junakom sred gorja!

In ko življenja jenja se
nam zemeljska procesija,
naj v slavi vsem začenja se
tam rajska sreča vrh nebâ!

Retenjski.





Marijinim družbam ljublanske škofije.

Ker spačenost in razbrzdanost med ljudstvom čedalje bolj narašča, kolikor dalj traja vojska, in ker so tudi Marijini družbeniki otroci svojega časa, v nevarnosti, da se jih te splošne spačenosti tudi kaj prime, zato je treba v teh časih Marijinim družbam s podvojeno skrbljivostjo in pazljivostjo gledati na to, da bodo v polni meri izpolnili svojo nalogo.

Poleg rednih mesečnih shodov naj se posebno pazi, da bodo vsi člani sv. zakramente prejemali tudi redno vsaj vsak mesec. Kjer še nimajo vpeljana, bi bilo dobro vpeljati neko kontrolo (nadzorovanje) nad tem, če vsi udje izpolnjujejo to svojo dolžnost. Načinov kontrole je več; izbere se lahko, kateri se zdi bolj prikladen. (Glej »Družbenik« str. 47, 48.)

Posebno potrebne so v tem času seje predstojništva, ki naj bi nikjer ne izostale. To pa zato, da se vsaka napaka takoj opazi in odpravi, da ne pride voditelju na uho šele, ko se ne da več popraviti. Udje predstojništva naj svojo nalogo posebno skrbno izvršujejo.

Oživel je, kakor se sliši od več strani, letos zopet ples, ki je prva leta vojske večinoma počival. Zato bodi tukaj še enkrat ponovljeno in po-

udarjeno pravilo Mar. družb glede plesa, da se bo povsod enako ravnalo in se ne bo izgovarjala ena družba na drugo, češ, zakaj pa tam smejo! Pravilo se glasi — glej Družbenik Marijin str. 65: — »Vsak ples brez dovoljenja, po gostilnah in drugih slabih krajih, naj se kaznuje takoj z izbrisanjem« (izključenjem). To je pravilo. Zakaj tako strogo? Zato, ker če se vratca malo odpro, hoče vse skoz. Zato jih je treba trdo zapreti. Če se dovoli nekaj, se neve, kdaj in kje naj se neha. Če se bolj spregleduje, bolj se ta reč razpase. Ples je tisti, ki napravlja skrbnim voditeljem največ preglavic. Zato se jim mora ta reč olajšati s tem, da se reče: nič, prav nič ni dovoljeno (brez posebnega dovoljenja)! Katera bo plesala, naj ve že naprej, da bo izbrisana. Ako se kljub tej izrečni prepovedi noče zdržati, no, potem se nima nič pritožiti, da se ji je krivica zgodila. — Ako je bil, kakor pravi »Družbenik«, ples vedno »neprimerna zabava za Marijino hčer«, je pa zdaj med vojsko še trikrat bolj obsodbe vreden. Zato se mu je treba z vso odločnostjo nasproti postaviti in ga v družbi popolnoma zatreti.

Opaža se tudi, da so poročila o delovanju odsekov postala boli

redka. Zdi se, da je apostolsko delovanje sempatije opešalo. Treba bi bilo torej, da se tudi to poživlji. — Treznostni odsek naj se pomladi oziroma ustanovi letos o Kresul (Glej naslednji članek!)

Toplo se priporoča, da bi vse družbe poleg cerkvenih shodov vpe-ljale, kjer imajo le prostor za to, tudi zasebne shode, pri katerih se poleg koristnega vrši in dobi tudi kaj prijetnega; se bere, poje, prijateljsko razgovarja in tudi malo posmeja. To zlasti zaradi tega, ker se Mar. družbenikom brani svetno in grešno veselje, zato naj se jim nudi pošena in nedolžna zabava. (Glej Družbenik str. 61, 62!). Po takih shodih, če se prav vodijo, pride šele pravo »življenje« v družbo, se goji medsebojno prijateljstvo, pa se tudi lahko delajo načrti in priprave za apostolsko delo. — Kjer imajo take shode, se pohvalijo z njimi.

Ker so se tudi igre začele večkrat prirejati, čemur se ne more ugovarjati, bodi v spomin poklicano določilo: »Pri mešanih igrah naj družbeniki ne sodelujejo; prav posebno in pod nobenim pogojem pa ne, če je igra količkaj spotakljiva.«

Splošno pa se mora reči tole: Ni v redu, da je treba ude Mar.

družb šele s trdim nastopom, z žuganjem in s kaznijo odvracati od hudega. Marijini družbeniki ne le ne smejo delati velikih grehov in debelih napak, ampak morajo biti res dobri, pobožni in goreči. Naj se kljub dolgotrajni vojski ne naveličajo moliti, naj marveč mnogo in goreče molijo za mir in pravičnost na zemlji, posebno pa še za za srečno bodočnost naše ožje domovine, zlasti pa še za srečno smrt in zveličanje duš, vseh, a v prvi vrsti teh, ki v vojski padejo; naj pridno prejemajo sv. zakramente, večinoma večkrat kakor le enkrat na mesec; naj bodo ponižni, in naj, če že ne delajo posebne pokore, vsaj vse težave vojske prenašajo v duhu pokore.

Zelo priporočljivo je, da bi družbe zdaj med vojsko imele duhovne vaje, vsaj tiste, ki jih že več let niso imele, da se udje v dobrem utrde in pripravijo še za prihodnje nevarnosti.

Vodstvo Mar. družb za ljublj. škofijo*

* To je pisano Mar. družbam ljubljanske škofije zato, ker »vodstvo M. dr. za ljublj. škofijo« nima kot tako nič pravic pri družbah drugih škofij. Samo ob sebi se pa razume, da kar je za eno škofijo potrebno, je primerno povsod. Uredništvo.





Mogočni priprošnjik kristjanov — sv. Anton.



Sveta vojska naj se vzbudi!

Odkar se je začela vojska, je pijančevanje malo ponehalo. Pijača se je silno podražila, časih je pa še dobiti ni bilo. Vsaj piva in žganja je bilo manj kakor prej in ga je bilo težje dobiti. So že tudi med vojsko nekateri pili, nezmerno pili, a splošno vendar manj kakor prej. Zato tudi ni bilo tolikega zanimanja za boj zoper to pregreho.

Zadnje čase, posebno to leto, pa se je začelo zopet bolj popivati, da, popivati hujše kakor se je kdaj pilo. Ali ljudje pijejo od veselja ali od žalosti, iz obupnosti ali zato, da bi se potolažili, to se ne ve, pijejo, da je grdo. Neverjetno visoke cene — liter 7, 8 kron! — jih pri tem nič ne motijo in nič ne zadržujejo. Saj papirja cesarskega je dovolj. Pijejo moški, ki delajo dobre kupčije, pijejo ženske, ki vlečejo podpore. Strašno je, kaj ljudje zdaj izmečejo za pijačo!

Pijančevanje in splošna razuzdanost — to gre zmirom skupaj. Čimbolj raste razuzdanost, tembolj pitje; in čim več pijače, večja je razuzdanost.

Ali bomo s tem zadovoljni? Kaj bomo rekli, kaj storili na to? — Vseh grehov gotovo ne moremo preprečiti, s katerimi svet Boga žali. A storimo vsaj, kar moremo! Če zabranimo en greh, smo pred Bogom že veliko storili. Za grehe, katerih pa zabraniti ne moremo, z a d o s t u j m o z bridkostjo nasičenemu Srcu Jezusovemu!

Potreba nas torej kliče na živahnejše delo. Med vojsko smo sicer proti pijan-

čevanju nekaj pisali, drugega pa ne veliko delali. Organizacija je zastala. Shodov nismo imeli, novi udje treznosti se niso vpisovali. Poročila o shodih in o številu udov se niso vpošiljala ali le redko. Ne vemo več, koliko jih je.

Ta reč se mora zopet znova začeti in poživiti! Bližnji družbeni praznik sv. Janeza Krstnika, Kres, je ugodna prilika, da se družba treznosti, Sveta vojska, zopet vzbudi, poživí, oziroma nanovo vpelje. P o v s o d je to potrebno in povsod naj bi se zgodilo!

Kresni dan je letos v ponedeljek. Dan prej, v nedeljo pred Kresom, 23. junija, naj bi bil tisti dan, ko se naša organizacija poživí. Ta dan naj bi imeli povsod shod in govor o tej prepotrebni stvari, naj bi stari udje zavezo ponovili, novi se vpisali, potem pa sporočili, koliko jih kje je. Tudi abstinenčni odseki Marijinih družb naj se poživé in število svojih udov sporoče! Ta poročila bo »Bogoljub« objavil, da se vidi, kje se kaj zanimajo za to važno apostolsko delo.

V Ljubljani pa bo to nedeljo, v nedeljo pred Kresom, 23. junija, ob dveh popoldne shod te vrste letos v trnovski cerkvi, ki je posvečena sv. Janezu Krstniku. Vsi ljubljanski abstinentje in prijatelji sv. treznosti, pridite ta dan in to uro v Trnovol!

Na delo povsod za sveto treznost in zatrtje greha, da potolažimo razžaljenega Boga!





Po svetu.

Za mir in spravo. Sv. oče Benedikt XV. so odredili, naj se daruje na praznik sv. apostolov Petra in Pavla povsod po ena sv. maša, pri kateri naj se moli, da bi ljubi Bog vrnil človeštvu zopet mir, slogo in spravljenost.

700letnica sekovske škofije. Sekovska (graška) škofija je stara letos 700 let. Knezoškof dr. Leopold Schuster je sestavil za 700-letni jubilej posebno pastirsko pismo, v katerem se spominja važnejših zgodovinskih dogodkov sekovske škofije; v drugem delu pa našteva, kako naj se 700letnica (dne 23. junija) praznuje. Predvsem priporoča, naj se ob tej priliki obhajajo župnijske misijonske pobožnosti.

Čudovite sanje. Veliko se piše o ogrskem pomožnem škofu dr. Jožef pl. Lányi-ju, ki je smrt bivšega našega prestolonaslednika (28. junija 1914) zjutraj ob štirih v sanjah naprej videl. Sodi se, da je omenjeni škof »bistroviden«. Čudno je tudi to, da je t prestolonaslednik nesrečo tudi sam slutil ter vsled tega odločno branil, da bi šla z njim tudi njegova soproga. Še malč poprej se je izrazil: »Krogla, ki me bo zadela, je že vlieta.« Zdi se vse to kot da je bil glas božji.

Po domovini.

Duhovske zadeve. (Ljubljanska škofija.) Za dekanske namestnike so imenovani: v leskovski dekaniji župnik v Cerkljah, g. Anton Gabrič; v šmarijski dekaniji župnik v Višnji gori, g. Konrad Texter; v semiški dekaniji žup. upravitelj v Podzemlju, P. Valerijan Učak. — Za žup. upravitelja v Sori je imenovan ondotni kaplan g. dr. A. Zupan; za žup. uprav. v Št. Ožbaltu g. Matija Noč, kaplan v Sodražici; za Podkraj g. Jožef Markič, kaplan v Boštanjju. — Naselili so se: v Št. Vidu pri Brdu g. Ant. Kocijančič, župnik v pok.; v Repnjah g. Anton Dolinar, župnik v pok.; v Zalogu (Cerklje) g. V. Čibašek, žup. uprav. v pok. — Kanonično umeščen je bil na župnijo Šenturska gora g. J. Ogrizek; na njegovo mesto v Lomu je nameščen g. Fr. Govekar, župnik v Planini pri Vipavi. — Za duhovnega svetnika goriške nadškofije je imenovan gosp. Mihael Kmet, župnik v Šturijah. — V la-

vantinski škofiji: Prestavljena sta č. gg. kaplana Jožef Zmave iz Rajhenburga v Trbovlje, Jožef Dušič iz Trbovelj v Rajhenburg. Za soupravitelja v Ločah je imenovan g. M. Žičkar, župnik pri Sv. Jerneju. — Začasni pokoj je dovoljen g. Štefanu Belšak, žup. upravitelju pri Sv. Barbari. — Celovška škofija: Za dekana dekanije Celovec-okolica je imenovan g. Jožef Peterman, župnik na Otoku. Nastavljeni so gg.: Janez Groll-egger za provizorja v Vajčah, Peter Domberger za provizorja v Hohenpressen in soupravitelja v Šmartnu na Silberbergu; Telesfor Maier, mestni kaplan v Št. Vidu ob Glini, za kanonika v Straßburgu. — Prestavljeni so gg. kaplani: Franc Kovač iz Skocijana v Spodnji Dravograd, Alojz Palle iz Mostiča v Št. Vid ob Glini, Jožef Maršalek iz Motnice na Mostič. — V začasni pokoj je stopil g. Robert Krappinger, župnik v Goričjivasi (Herzendorf). — Investirana sta bila na župnijo Lipa nad Sachsenbergom g. Jožef Ortner in na župnijo Grafenberg g. dr. Janez Dillinger.

Samo dva Slovence sta med koroškimi novomašniki, ki bodo posvečeni 23. junija, namreč g. Orel Jurij iz Železne Kaplje in g. Kuhar Alojzij iz Kostelj. Drugi so Nemci s Koroške, iz Nemčije, s Češkega in Štajarskega.

† Jožef Froelich. Dne 10. majnika je zatisnil za vedno oči vpokojeni kaplan g. Jožef Froelich, ki je bival zadnji čas na Šmarni gori. Kaplanoval je v Kranjski gori, Šmihelu, Črnomvrhu, Žireh in v Sori. Sušica je zatrla mlademu možu zdravje in življenje. R. i. p.

Tožbe o tatvinah po železnicah, na stanovanjih, po trgovinah in drugod — nočejo potihniti. Nedavno so zalotili 16letnega Fr. Pretnarja, delavca na Jesenicah, da je s pomočjo nekega vojaškega pobegeža kradel sveče v zakristiji svetokrižke cerkve v Rovtah. Težko pokoro v ječi bo delal sedem dolgih mesecev.

Marijine družbe.

Sv. Peter in Pavel v Ptujju. »Bogoljub« je zelo spoštovan v naši župniji, skoro vsaka družbenka ga ima naročenega in ga z veseljem prebiramo. Daleč naokoli ni toliko deklet v Marijini družbi, ko pri nas, blizu 500 deklet. Največje veselje za našo družbo so Marijini

prazniki, ko se okrasimo z Marijino svetinjo in stopimo med sv. mašo k skupnemu sv. obhajilu. Tudi bratovščina vednega češčenja je začela bolj cveteti, več deklet se vsako prvo nedeljo zbere pred večernicami in molijo eno uro Jezusa v Zakramentu. Opravljali bomo tudi šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju, molil se bode sv. rožni venec, litanije sv. Alojzija in zapela kaka pesem, nato vsako nedeljo govor iz življenja angelskega mladeniča, med sv. mašo pa skupno sv. obhajilo.

Artiče pri Brezicah. Tudi pri nas imamo Marijino družbo, nas je članic nad 200. Na praznik Brezmadežnega spočetja je bilo spretih 16 novink. Za čas našega obstanka je že mnogokrat posegla smrt v našo družbo in nam pobrala mnogo sester. Kar je za nas najbolj občutno, je, ker izbira samo najzvestejše članice. Tako je pobrala dne 5. marca Pavlo Golič. Bila je dober otrok svojih staršev in zvesta članica naše Marijine družbe. Zavoljo svojega značajnega obnašanja se je prikupila vsakomur, kdor jo je poznal. Kako je bila priljubljena, je kazal očitno njen pogreb. Udeležilo se ga je silno veliko ljudi; tako da je bil pogreb bolj podoben veličastnemu obhodu, kakor pa pogrebu. Dasiravno mlada, stara komaj 20 let, je vendar veliko storila v čast Marije in njene družbe s svojim zgledom.

Rečica ob Savinji. Zopet nam je ugrabila smrt pridno članico Franciško Venek iz Poljan. Imela je več sester, katere so šle pred njo v smrt, ki jim je stregla kot prava usmiljena sestra, ter si tako nakopala kal bolezni. Neumorno se je trudila in si nabirala cvetke dobrih del v svojih zadnjih letih. Čeravno oddaljena od župne cerkve, je niso ovirale vremenske nezgode, celo njeno rahlo zdravje je ni zadrževalo, da bi se ne udeležila vsakdanjega sv. obhajila. Čudovita udanost v njeni šesttedenski bolezni je kazala, da junaško prenaša z božjo Materjo vse bolečine. Ob njenem odprtem grobu so č. g. voditelj imeli ganljiv nagovor. Vsem tovarišicam se priporoča v molitev.

Podčetrtek. Imeli smo tridnevno, in sicer 20. in 21. februarja češčenje presv. Rešnjega Telesa, 22. pa mirovno pobožnost. Bile so po tri pridige na dan, katere so imeli preč. g. misijonar Franc Kitak iz Celja. Imamo tudi skrbnega dušnega pastirja, ki lepo skrbijo za olupšavo hiše božje; vpeljali so tudi skupno glasno molitev v cerkvi.

Prevalje. (Koroško). Eno najboljših članic naše Marijine družbe je Marija poklicala v svojo nebeško družbo. Pred praznikom Marijinega oznanenja je zatislila svoje oči po kratki bolezni blaža Marija Kotnik, svetoval-

ka Mar. družbe. Bila je pravi Marijin otrok, ki je vedno gorela za čast svoje nebeške Matere. Čist in jeklen je bil njen značaj. Neomadeževana njena nedolžnost. Svojo dušo je čistila v pogostnem prejemanjem sv. zakramentov. Skoro vsaki dan se je hranila z angel-skim kruhom. Iskala je tolažbe in veselja v molitvi pri Mariji. Bila je močna opora naše Marijine družbe. Ko je spoznala, da ne bode ozdravela, je vdana v voljo božjo prenašala svojo bolezen. Le eno gorečo željo je imela, da bi jo Marija vzela k sebi na svoj praznik. Marija ji je željo izpolnila. Na praznik Oznanjenja Device Marije se je vršil njen pogreb, ki je bil lep kakor njeno življenje in njena smrt. Videlo se je, da Marijin otrok ne uživa ljubezni in časti samo pri nekaterih, ampak pri celi župniji. Poleg družbenic Marijine družbe (nad 100 članic) in 3. reda sv. Frančiška, katerega ud je tudi bila, se je udeležilo pogreba še mnogo drugega občinstva. Krsto so nosile belo oblečene njene tovarišice, ki so skupno molile rožni venec. Ko se je voditelj ob grobu poslovil v imenu Marijine družbe od blagopokojne, da je smrt Marijinega otroka sladka in vesela, in ko je pevski odsek zapel: »Čujte, za slovo iz groba«, ni ostalo suho nobeno oko. Micka, mirno spavaj v Gospodu!

Iz Reteč pri Školji Loki. Dne 31. marca je umrla na Godešicu v cvetju lepega življenja pri 20 letih Franica Bergant. Družbenice so darovale namesto venca na njen grob 50 kron za misijonišče. Ob tej priliki še omenjam, da so bile od 29. januarja do 2. februarja tridnevne duhovne vaje za naše ženstvo, posebno še za obe Marijini družbi. Vodil jih je č. g. Gregor Flis.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH

Marija Brglez, Sv. Štefan pri Šmarju.

Helena Tomc, Podzemelj.

Frančiška Černe, Zagorice.

Antonija Pogačnik, Kamnagorica.

Marija Mirtič, Sela-Prečina.

Uršula Plavc, Ljubljana.

Mar. Zevnik, Ljubljana.

Marija Rojc, Selce, Gorenjsko.

Marija Mestek, Pregled-Sv. Gregor.

Marija Bratovž, Poreč.

Uršula Tančar, Trata.

Marija Mikič, Tržič, Gorenjsko.

Ivana Rovšek, Kresnice.

Marija Bratun, Kresnice.

Ivana Brancelj, Laze.

Alojzija Hrstar, Št. Peter pri Nov. mestu.

Marija Ogulin, Brezova reber pri Semiču.

Antonija Podbornik, Galicija pri Celju.

Viktorija Poljšak, Batuje, Goriško.

† Pavel Kokelj je bil doma v Četenirovni pri Poljanah. Padel je meseca novembra leta 1917. v Tirolah. Bil je blag mladenič in priden tesarski delavec. Iskreno je ljubil svoje starše in Marijino družbo v Javorjah. Sladko spavaj, nepozabni Pavle, pri junaških Tiroleih, mi se te bomo spominjali v molitvah, dokler se ne snidemo s teboj v nebesih!



† Pavel Kokelj.

Književnost.

Apostolski molitvenik. Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Cena vezanemu izvodu 2 K 80 vin. — Važna novost v našem nabožnem slovstvu! Molitvenik se imenuje apostolski, ker navaja k apostolskemu delovanju, zlasti k delu za cerkveno zedinjenje in za razširjanje svete vere. V prvem delu je poljuden, znanstveno popolnoma zanesljiv pouk in pregled o vzhodni cerkvi, o verskih razlikah, o vzhodnem obredu in o vzhodnih katoličanih. To je nekaj poljuden katekizem o vzhodnem cerkvenem vprašanju o razširjanju svete vere. Molitvenik obsega vse navadne molitve in je poraben za vsakega. Vrhutega je v molitveniku mnogo novih molitev; zlasti lepe so molitve, povzete iz vzhodnih cerkvenih očetov in iz vzhodne liturgije. Pri nas se prvo nedeljo meseca julija opravlja »ura molitve« za cerkveno zedinjenje. V ta namen nam molitvenik nudi tri lepe nove »ure molitve« za zedinjenje razkolnikov in za razširjanje svete vere. Obsega molitve za Marijine družbe. V molitveniku je veliko lepih molitev za razširjanje svete vere, za spreobrnjenje nevernikov in zedinjenje razkolnikov. Prav lepe so obhajilne molitve iz vzhodnih cerkvenih očetov. Ob koncu je razen drugih lepih molitev pridejana tudi nova posvetitev krščanskih družin Srcu Jezusovemu (ustoličenje) v lepem prevodu, ki je v naši škofiji tudi uradno sprejet. Apostolski molitvenik bo med našim ljudstvom poživljal versko življenje in apostolsko goreč-

nost. Razširjal bo duševno obzorje in ljudstvo poučeval, da bo razumelo tista verska vprašanja, ki so v našem času posebno važna in katerih rešitev je zlasti od nas odvisna.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družbenica svojega brata, da bi priprošnji preblazene Device zadobil zopetno zdravje. — Marijina družbenica vse svoje domače; v varstvo božjega Srca Jezusovega svoja dva brata-dijaka; sv. Antonu in sv. Jožefu vse zadeve domače družine, da bi se ji zboljšalo dosedanje stanje, ter sebe v varstvo Brezmadežne. — Neka oseba za stanovitnost na poti popolnosti pod vodstvom Kraljice src. — Neka mati svojo neukročeno in neubogljivo hčer, da bi ji svetniki božji sprosili milost božjo. — Neka oseba, da bi bila obvarovana vsega hudega. — Neka mati svojega sina-vojaka, da bi se pod varstvom Matere božje nepokvarjen vrnil. — Neka oseba za vredno prejemanje sv. zakramentov, za premagovanje skušnjav, dušni mir ter svojo bolno mater in sestro. — Neka mati svojega bolnega otroka. — Neka žena svojega moža, pijančevanju vdanega. — Dva brata za vredno prejemanje sv. zakramentov. — Neka oseba za zdravje. — Marijina družbenica za milost stanovitnosti do konca ter svoje brate-vojake, posebno enega, da bi se poboljšal v verskih zadevah. — M. S. za zdravje, da bi mogla spolnjevati svoje dolžnosti ter za srečno zadnjo uro. — Neka oseba, da bi bila obvarovana vsega hudega ter za poboljšanje notranjega življenja. — Neka na kriva pota zašla oseba, da bi zadobila milost spreobrnjenja. — Neka Marijina družbenica za gorečnejše prejemanje sv. zakramentov in za potrpežljivost ter svojega svaka, da bi se srečno vrnil iz ruskega ujetništva. — Vse še ne uslišane prošnje.

LISTNICA.

S težkim srcem moramo naznaniti, da so časi tako slabi, da je »Bogoljub« moral — shujšati. Namesto 32 strani bo obsegala sedaj vsaka številka le 24 strani. Vse naše prizadevanje, da bi to preprečili, je bilo zastonj. Popirja zmanjkuje in ga ni mogoče več dobiti. Ko bi se list ne skrčil, bi zadnjih številčk tega lista sploh ne bilo mogoče izdati. Naši sotrudniki in dopisniki naj se na to ozirajo in naj bodo še mnogo krajši kakor doslej. Danes je moralo izostati več dopisov in večina darov.



Glasilo Misijonske zveze.

Novi prefekt Propagande.

Kaj je Propaganda?

Beseda Propaganda pride od latinske besede propagare, kar se pravi po naše razširjati. Propaganda je torej zavod za razširjanje sv. vere.

V zadnjem »Bogoljubu« je bilo govoreno o lijonski misijonski družbi za razširjanje sv. vere, ki se bo tudi pri nas vpejljala. To je torej družba ali društvo. Ta družba ima namen denar za misijone zbirati in ž njim misijone podpirati. Ta družba ima, kakor povedano, svoj sedež v Lionu na Francoskem in se od tam širi po vsem katoliškem svetu.

Propaganda pa ni društvo, ampak cerkveni zavod, naprava ali urad za razširjanje sv. vere. In sicer glavni, osrednji, vodilni zavod za misijone. Ta ima pa svoj sedež v Rimu, v središču katoliškega sveta, pred očmi sv. očeta.

Prefekt (predstojnik) Propagande je vedno kak kardinal, imenovan kajpada od sv. očeta. Prefekt Propagande je za sv. očetom najvišji gospod nad vsemi misijoni. Vsi misijonarji in misijonski škofje so njemu podrejeni. Vse važnejše misijonske zadeve se obravnavajo v Propagandi. Ustanavljanje novih škofij, imenovanje novih škofov (ki se po misijonih navadno imenujejo apostolski vikarji), vsa uradna pisma misijonskih škofov, pisana v Rim, gredo na Propagando ali iz Propagande. — Tudi lijonska misijonska družba je v zvezi s Propagando in le ž njenim odobre-

njem in pod njenim nadzorstvom razdeljuje nabrane denarje po misijonih.

Iz tega vzroka je koristno, da prijatelji misijonov malo poznajo Propagando, to središče in žarišče vseh misijonov.

Ni še davno — bilo je lansko leto — da je »Bogoljub« prinesel sliko prefekta Propagande, kardinala Dominika Serafini-ja. Isto sliko ima tudi Misijonski koledar.

A ta visoki gospod je medtem že — umrl. Bilo je to meseca marca. Star je bil 68 let in bil prefekt Propagande le dobri dve leti. Njegova dobra dela so ga spremlila v večnost.

Naslednik mu je bil od sv. očeta kmalu imenovan. Novi prefekt Propagande je kardinal Viljelm van Rossum. Tega gospoda pa že nekoliko poznamo. Nekateri smo ga osebno videli, drugi pa vsaj njegovo ime večkrat slišali. Kje in kdaj? Kardinal van Rossum je bil namreč odposlanec in namestnik papežev pri velikem evharističnem kongresu na Dunaju. Dunaj in udeležniki kongresa so ga takrat sprejeli kakor kralja. Tako da so dunajski liberalci, judje in brezverci vpraševali: Kdo je ta mož, o katerem do včeraj nismo še nič slišali, pa ga časte, kakor se časte samo vladarji! Čast ta pa je veljala kardinalu kakor namestniku sv. očeta samega. Kardinal je potem predsedoval celemu shodu: imel je v cerkvi sv. Štefana ve-

liko sv. mašo, predsedoval je sredi vseh škofov in drugih kardinalov pri velikih zborovanjih v Rotundi, imel tam tudi krasen govor in bil je z dunajskim kardinalom Naglom vred v cesarskem paradnem vozu, v katerem se je vozilo Najsvetejše v procesiji. Sv. maša, ki jo je na koncu procesije imel opraviti na vzvišenem prostoru pod milim nebom, je zaradi dežja morala izostati. — Vse, ki so kardinala od bližje videli, je očaral s svojo ljubeznivostjo.

Kardinal van Rossum ni Italijan, pa tudi ne Nemec, dasi govori italijansko in nemško popolnoma dovršeno. Doma je iz Nizozemskega in je pravzaprav redovnik, redemptorist.

Že dalj časa se je opazalo, da uživa kardinal van Rossum posebno zaupanje zaupanje sv. očeta, ker so mu izročali take važne službe. Zdaj je postal prefekt Propagande, kar je ena najvažnejših, če ne celo najvažnejša služba kardinalov. S tem mu je dana prilika, veliko storiti za razširjanje kraljestva božjega.

Mi ga pa podpirajmo pri tem prevažnem delu s tem, da bomo, kar največ moremo, podpirali misijone z molitvijo in miloščino. Posebno pa še s tem, da bomo postavili v naši domovini nov zavod za vzgajanje misijonarjev!

Njegovo sliko prinese »Bogoljub« v kratkem.

Namesto vojni spomenik — mirovno svetišče!

Zadnji številki »Bogoljuba« je bil priložen poseben poziv in nabiralna pola za darove za naš »narodni spomenik za svetovno vojsko«. Nekateri pridni nabiralci, pravzaprav nabiralke, so medtem nabiralno polo že izpolnile ter nabrano zbirko poslali. Imena in darovi bodo objavljena prihodnjič.

Izrekla pa se je nekje misel, da ne kaže postavljati spomenika na vojsko, na to nesrečno in grdo vojsko, ki je prinesla toliko nepregledno veliko gorja. To je res. Povzeli smo to besedo »vojni spomenik« po drugih, ki so jo izrekli pred nami. Po vseh večjih mestih se pripravljajo zidati nove cerkve kot »spomin na svetovno vojsko«. Pravzaprav pa to ni spomenik voj-

ski, ampak le spomenik tistim, ki so v vojski padli. Njim v spomin in v blagor naj stojé te stavbe! Za njih večni mir se bo v njih molilo.

Za večni mir mrtvim in za trajni mir živim! Zato res namesto »spomenik na vojsko« lahko rečemo »mirovno svetišče«. Misijonskemu zavodu to ime posebno pristoji. V katerokoli hišo pridete — je rekel Jezus apostolom, ko jih je razpošiljal po svetu — recite: Mir bodi tej hiši! Mir Gospodov nosijo in bodo nosili oznanjevalci sv. vere nevernikom. Torej dom miru, mirovno svetišče. S tem bi se spremenilo ime, a stvar ostane ista. In za stvar se gre!

Darujte in zbirajte torej pridno za slovensko misijonišče! — — — — —

Darovi.

Za slovensko misijonišče so darovale dekleta Marijine družbe v Ratečah 50 K mesto venca na grob družbenice Franice Bergant, umrle dne 31. marca 1918.

Za Misijonsko zvezo: Jeraša Janez, portajni mojster, Dovje, 10 K; zbirka Lasnik Roza, Cetinje, 12 K; Zmrzlikar Janez, Voklo, 100 K; Zavalar Uršula, Kranjska gora, 200 K; Ljudska hranilnica in posojilnica Škofja Loka 100 K; Marijina družba Cirkovce 200 K;

Brgles Marija, Dunaj, 4 K 40 vin.; zbirka Marjete Jan, Višelnica, 10 K; Pečarič Franc, kaplan, Dovje, 13 K; Smukavec Marija, Češnjica, 3 K; dekliška Marijina družba Prečina 15 K; Klemenčič Ivan, Pečine, 100 K; neimenovan, Sv. Jožef, Celje, 20 K; neimenovan, Sv. Jožef, Celje, 150 K; neimenovana po č. g. Šmidu, Gradec, 10 K; Rihar Franc, župnik, Makinje, 40 K; Jožefa Bojanc, Zbure, 10 K; Ivana Mrak, Rejavec, 10 K; vojak A. Imperl 5 K.

17. Ponedeljek. Zv. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Sreda. Zv. Mihelina. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni.

21. Petek. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Ponedeljek. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) tretjerednikom kakor 19. dan.

29. Sobota. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

30. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Prispevki za bratovščino presv. Rešnjega Telesa od 1. julija 1917 do 20. januarja 1918.

Ovšiče 26.10 K, Dovje 33 K, Št. Rupert 100 K, Kamnik 210 K, Kresnice 120 K, Kočevje 108.56 K, Preserje 70 K, Polica 86 K, Sv. Jakob ob Savi II. 15.20 K, Tržič II. 10 K, Vič 100 K, Suhorija 30 K, Sv. Trojica pri Trzišču 55 K, Sv. Jurij pri Kranju 51 K, Sv. Gora pri Litiji 70.40 K, Kranj 144 K, Stanga 60 K, Šmarjeta 80 K, Sodražica 130 K, Podzemelj II. 10 K, Stari Log Koč. 86 K, Mozelj II. 6 K, Begunje pri Lescah 22 K, Mekinje 43 K, Suhor 68.22 K, Višnja gora 100 K, Dragatuš 60 K, Šmarje 84.50 K, sv. Križ pri Litiji 65 K, Stara Cerkev, Koč., 69 K, Svibno 60 K, Brusnice 20 K, Dražgoše 70 K, Podzemelj 30 K, Zapoge 10 K, Vače 18 K, Šmarje II. 3.20 K, Sela pri Šumbergu 57.60 K, Rob 70 K, Ledine 29 K, Šenturška gora 42.40 kron, Semič 50 K, Stara Oselica 24 K, Ig 42 K, Struge 70 K, Kokra 1.20 K, Šmihel pri Žužemberku 34.40 K, Žužemberk 16 K, Cerklje pri Krškem 70 K, Kranjska gora 43.90 K, Zasip 24 K, Sela pri Kamniku II. 10 K, Slavina 90 K, Srednja vas v Bohinju 116 kron, Nevlje 106 K, Krško 50 K, Ihan 31 K, Dole

78 K, Nova Oselica 40.80 K, Trebnje 112 K, Radeče pri Zidanem mostu 13.40 K, Dolenja vas 124 K, Hotič 11 K, Skaručina 40 K, Tomišelj 60 K, D. M. Polje 60 K, Kurešček 40 kron, Št. Lenart pri Škofji Loki 200 K, Stranje 45.90 K, Tunice 600 K, D. M. Polje II. 40 K, Žiri 50 K, Šmartin pri Litiji 65 K, Sostro 80 K, Stari trg pri Ložu 83.29 K, Predvor 92 K, Goče 40 K, Trboje 65 K, Češnjice 33 K, Mavčiče po g. dr. Marinko 2 K, Šturija 85 K, Bevke 57.30 K, Zbirka III. Marijine družbe pri Uršulinkah v Ljubljani po Reziki Završan 15 K, Neimenovan 100 kron, Albina Jež 50 K, Neimenovan 50 K, Minka Rotar 20 K, Amal. Fabian 20 K, Frančiška Fabian 3 K, Marija Modic 10 K, po č. g. Škrbecu, vikaru v stolnici 88 K, A. Gregorič 1 K, Medved R. 1 K, † Bisizio 2 K, † Mar. Elsner 2 K, Terezija Elsner 2 K, Alojzija Polanjko 10 K, Kregar J. 2 K, Kregar Elizabeta 2 K, Auer Katarina 2 K, Čik Marija 2 K, Gös Frančiška 2 K, Klein M. 2 K, Kraljič N. 1 K, Skala N. 4 K, Rovšek 2 K, Uje M. 2 K, več neimenovanih 10 K, Rozman Marija 3.80 K, delavke tobačne tovarne po g. Baber 18 K, naročniki »Boğoljuba« v Vodica 120 K, po č. g. Čerinu v Škofji Loki 200 K.

Za Dejanje sv. Detinstva so poslali do 16. februarja 1918 gg. voditelji: Jožef Plantarič, dekan v Trebnjem 47 K 42 vin.; Peter Hauptman, župnik na Dobrovi, 50 K; Ignacij Leban, župnik, Batuje Selo (Goriško), 46 K; Janko Dolenc, kaplan v Trnovem na Notranjskem, 12 K; Iv. Žagar, župnik, Dobje na Št., 12 K; Alojzij Lesar, kaplan, Stari trg pri Ložu, 40 K; Ant. Jerič, župnik, Lozice, 20 K; Janez Jereb, župnik, Škocijan pri Turjaku, 26 K; Alojzij Kraševac, župnik, Brezovica (Istra), 16 K; Lud. Lederhas, katehet, Škofja Loka, 200 K; Jos. Peterman, župnik na Otoku (Kor.), 15 K; Henrik Verk, dekan, Videm na Št., 10 K; župnijski urad Lom pri Trzišču, 20 K; Janez Mikuš, župnik v Sorici, 46 K 80 vin.; čč. šol. sestre, Repnje, 15 K; Alb. Ilovski, župnik, Bukovščica, 12 K; M. Gorše, kaplan, Koroška Bela (II. zb.), 16 K 6 vin.; A. Čadež, Ljubljana, 26 K 28 vin.; J. Frančič, kaplan, Stara Loka, 40 K; Jan. Pfajfar, župnik v Rudniku, 15 K; J. Smrekar, katehet v Ljubljani, 31 K; J. Kovič, župnik na Polšniku (II. zb.), 21 K 4 vin.; T. Rožnik, žpk., Dobrnič, 24 K; Josip Stare, žpk., Slov. Plajberk, Koroško, 72 K 24 vin.; prelat dr. J. Lesar, sem. ravnatelj v Ljubljani, 30 K; Ant. Mrkun, žpk., Homec, 40 K; Misijonska zveza v Ljubljani (po g. župniku Mrkunu) 248 K 60 vin.; Janez Črnilec, kpl., Komenda, 110 K

Zastonj in poštne prosto



dobi vsak na željo moj glavni katalog s ca 4000 slikami ur, srebrnine, zlatnine, godbenih in brivskih predmetov. Šolske in koncertne violine po K 12, 13, 16, 18, 22, 30, 40 in

više. Dobre harmonike à K 8, 10, 12, 14, 16, 22, 30, 40, 50, in više. Zamena dovoljena ali denar nazaj. — Pošiljatev po povzetju ali predplačilu.

Razpošiljalnica.

JAN KONRAD c. in kr. dvorni dobavitelj, Most (Brüx) šte. 1752, Češko.



500
kron



2977

Vam plačam, ako Vaših kurjih očes, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam.

Cena lončku z jamstvenim pis-mom K 2-75, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY, Kaschau (Kassa) I.**, poštni predal 12/668, Ogrsko.

Ročni mlin za žito!



Moj izvirni ročni mlin za žito je izboren za debelointi-

no mletje vsako-vrstnega žita, je priprosto pa trpešno izvršen s izmenjajoč. mlevni-mi ploščami iz trdega materiala in skoro neporušen tudi pri največji porabi. Neobhodno potreben za vsako gospodinjstvo. Model 4 s vrtilom za mali obrat, teža 7 kg K 100.—, Model 5 s gonilnim kolesom za večji obrat okolu 12 kg

K 120.—. Razpošilja z Dunaja proti predplačilu zne-ska glavno zastopstvo **MAX BOHNEL**, Dunaj IV. Margaretenstr. 27.

Razširjajte „Bogoljuba“!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4 %** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1917 nad 34 milijo-nov kron.